

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ

із наведенням фрагментів дисертації І. В. Жукової
та відповідних фрагментів опублікованих текстів інших авторів
без зазначення авторства

Збіги текстів виділені **жовтим** кольором, перефразування та синоніми – **бірюзовим**, перестановки слів місцями – **зеленим**, вислови дисертанта про те, що це нібито він особисто робить висновки чи щось пропонує – **рожевим**.

Червоним шрифтом поданий коментар щодо фрагментів дисертації І. Жукової.

Слід зазначити, що покликання в тексті дисертації І. Жукової зазначені внизу кожної сторінки і пронумеровані наскрізь у порядку цитування, а в списку використаних джерел (с. 402–449) джерела розташовані за алфавітом, а тому мають зовсім іншу нумерацію.

№	Фрагменти тексту дисертації, у якій виявлено факти порушення академічної доброчесності	Фрагменти опублікованих текстів інших авторів (без зазначення в дисертації І. В. Жукової посилань на джерело)
Вид виявленого порушення: плагіат		
1	<p style="text-align: center;">Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p style="text-align: center;">Рашковська Ольга Володимирівна. Громадянська комунікація як стратегічний ресурс демократизації державного управління в Україні. – Дис. ... кандидата наук з державного управління (спец. 25.00.01 – теорія та історія державного управління). – К.: 2016. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0417U000094/)</p>
С. 56.		С. 18.
	<p>Аналіз довідкової літератури свідчить, що, власне, сам термін «комунікація» виражає, найвищою мірою, складне і багатогранне явище, що пронизує не тільки суспільний організм, а й діє за межами соціуму, як такого, тобто, в природі. В англійській мові, термін комунікація почав вживатися з XV ст. і позначав він будь-який процес повідомлення, передачі інформації. В XVII ст., його зміст розширюється, включаючи фізичні способи повідомлення, насамперед, транспортні лінії комунікації (дороги, канали, пізніше залізниці). Це розуміння представлене і в сучасніших довідниках. Зокрема, у Великому енциклопедичному словнику (1997 р.) поняття комунікація має два значення¹⁵:</p> <p>1) шлях повідомлення, зв'язок одного місця з іншим;</p> <p>2) спілкування, передача інформації від людини до людини, що здійснюється, головним чином, за допомогою мови. Комунікацією називають, також, сигнальні способи зв'язку у тварин .</p> <p>Покликання [15] у Жукової та [36] у Рашковської – це «Большой энциклопедический словарь» (под ред. А.М.Прохорова; М., СПб, 1997).</p> <p>Текст переписаний разом із готовим покликанням. Плагіат. Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Аналіз довідкової літератури свідчить, що власне сам термін “комунікація” виражає найвищою мірою складне і багатогранне явище, що пронизує не тільки суспільний організм, а й діє за межами соціуму як такого, тобто в природі. В англійській мові термін комунікація вживається з XV ст. і позначав він будь-який процес повідомлення, передачі. В XVII ст. його зміст розширюється, включаючи фізичні способи повідомлення, насамперед транспортні лінії комунікації (дороги, канали, пізніше залізниці). Це розуміння представлене і в більш сучасних довідниках. Зокрема, у Великому енциклопедичному словнику (1997р.) поняття комунікація має два значення: 1) шлях повідомлення, зв'язок одного місця з іншим; 2) спілкування, передача інформації від людини до людини, що здійснюється головним чином за допомогою мови. Комунікацією називають також сигнальні способи зв'язку у тварин [36].</p>

<p>С. 57.</p> <p>В цілому ж, узагальнюючи відповідну літературу, слід зазначити, що й, дотепер, термін «комунікація» не має загальноприйнятого визначення. Як свідчать підрахунки Ф. Дэнса та К. Ларсона, на сьогодні, існує близько 126 дефініцій терміна «комунікація». Появу в науковій літературі поняття «комунікація» (від лат. communicatio), на початку ХХ століття, пов'язують з одним із основоположників американської соціології Чарльзом Кулі, який вважав, що «під комунікацією розуміється засіб, за допомогою якого стає можливим існування й розвиток людських відносин - усі символи розуму разом зі способами їх передачі в просторі й збереження в часі. Вона містить у собі міміку, спілкування, жести, тон голосу, слова, письменність, друк, залізниця, телеграф, телефон і самі останні досягнення по завоюванню простору й часу. Чіткої границі між засобами комунікації й іншим зовнішнім світом не існує. Разом з народженням зовнішнього світу з'являється система стандартних символів, призначена тільки для передачі думок, з неї починається традиційний розвиток комунікації»¹⁸. Неважко помітити, що, в даному випадку, автор розглядає «комунікацію» як засіб що забезпечує усі способи передачі в просторі й збереження в часі усіх символів розуму.</p> <p>Покликання [18] у Жукової ; та [167] у Рашковської – це: Ч. Кулі «Общественная организация» (Ч. Кулі. Тексты по истории социологии XIX-XX веков: хрестоматия. – М.: Наука. 1994).</p> <p>Текст переписаний разом із готовим покликанням.</p> <p>Доказом плагіату є переписана фраза «підрахунки Ф. Дэнса», де бачимо російську букву «э».</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>С. 18–19.</p> <p>В цілому ж, узагальнюючи відповідну літературу слід зазначити, що й дотепер термін “комунікація” не має загальноприйнятого визначення. Як свідчать підрахунки американських дослідників Ф.Дэнса та К.Ларсона на сьогодні існує близько 126 дефініцій терміна “комунікація”¹. Появу в науковій літературі поняття “комунікація” (від лат. communicatio) на початку ХХ століття пов'язують з одним із основоположників американської соціології Чарльзом Кулі, який вважав, що “під комунікацією розуміється механізм, за допомогою якого стає можливим існування й розвиток людських відносин – усі символи розуму разом зі способами їх передачі в просторі й збереження в часі. Вона містить у собі міміку, спілкування, жести, тон голосу, слова, письменність, друк, залізниця, телеграф, телефон і самі останні досягнення по завоюванню простору й часу. Чіткої границі між засобами комунікації й іншим зовнішнім світом не існує. Разом з народженням зовнішнього світу з'являється система стандартних символів, призначена тільки для передачі думок, з неї починається традиційний розвиток комунікації” [167, с.379]. Не важко замітити, що в даному випадку автор розглядає “комунікацію” як механізм який забезпечує усі способи передачі в просторі й збереження в часі усіх символів розуму.</p>
<p>С. 58–59.</p>	<p>С. 26–27.</p>
<p>Справа в тому, що поняття комунікація постійно трансформується та поповнюється новими характеристиками та суттєвими ознаками, саме тому узагальнення по аналогії таких понять як, наприклад, політика, інформація тощо в принципі неможлива. Досить аргументовані докази з цього питання за аналогією з поняттям «масові комунікації» розглянула ще у 1999 р. О. Зернецька¹⁹.</p> <p>У статті Д. Кіслова «Термінологія спілкування: теоретичний дискурс і практичне використання» існує більш чітке розмежування між поняттям «комунікація» і «комунікації». У статті повідомляється: «комунікація - це природно-соціальний феномен, явище глобально-космічного виміру, що є загальним відображенням симбіозу складних, багаторівневих процесів пересування будь-чого та будь-кого у часі й просторі, у тому числі, кодів і символів штучно-природного походження всіх форм буття, які містять в собі інформацію.</p> <p>Комунікації - це природно-штучна сукупність</p>	<p>Справа полягає в тому, що поняття комунікація постійно збагачуються новими рисами та суттєвими ознаками і його універсалізація по аналогії таких понять як, наприклад, політика, інформація тощо в принципі неможлива. Достатньо аргументовані докази з цього приводу по аналогії з поняттям „масові комунікації” навела ще у 1999 р. О. Зернецька [118,с.18 - 19]. Більш чітке розмежування понять „комунікація” і „комунікації” ми знаходимо також у статті Д.В. Кіслова “Термінологія комунікацій: теоретичний дискурс та його практичне використання”. В ній зазначається:</p> <p>“Комунікація – це природно-соціальний феномен, явище глобально-космічного виміру, що є загальним відображенням симбіозу складних, багаторівневих процесів пересування будь-чого та будь-кого у часі й просторі, у тому числі, кодів і символів штучно-природного походження всіх форм буття, які містять в собі інформацію.</p> <p>Комунікації – це природно-штучна сукупність</p>

<p>конкретних систем, що своїми специфічними засобами реалізує всі відомі функції: переміщення, пересування, транспортування матеріальних об'єктів; передача інформаційних потоків; здійснення спілкування людей і живих організмів; зв'язок в локальному, планетарному і космічному вимірах»²⁰.</p> <p>На думку Д. Кіслова, визначення вищезазначених понять може бути лише відносним і може залежати від часу, предмета, глибини наукового розуміння, рівня розвитку цивілізації та багатьох інших факторів. Взагалі, на наш погляд, запропонований підхід до визначення понять «комунікація» і «комунікації» можна вирішити в контексті різних видів і загальних характеристик. Компонентами загальної системи зв'язку є галузеві, цільові, специфічні, технологічні та інші види комунікації в різних сферах життєдіяльності людини, у тому числі: політичній, соціальній, адміністративній, науковій, маркетинговій тощо та їх комбінації та варіації²¹.</p> <p>Покликання [19, 20 і 21] у Жукової – це покликання [118 і 136] у Рашковської. Текст переписаний разом із готовими покликаннями. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>конкретних систем, що своїми специфічними засобами реалізує всі відомі функції: переміщення, пересування, транспортування матеріальних об'єктів; передача інформаційних потоків; здійснення спілкування людей і живих організмів; зв'язок в локальному, планетарному і космічному вимірах»[136, с. 49].</p> <p>Звичайно, як стверджує Д.В. Кіслов, визначення вищеописаних понять може бути лише відносним і залежить від часу, предметної сфери, глибини наукового осмислення, рівня цивілізаційного розвитку та багатьох інших факторів. В цілому ж, на нашу думку, запропонований підхід до визначення понять „комунікація” і „комунікації” можна розглядати в контексті видового та родового аспектів. Складовими загальної системи комунікацій виступають галузеві, цільові, спеціальні, технологічні та інші види комунікацій в різних сферах людської життєдіяльності, у тому числі: політичній, соціальній, управлінській, науковій, маркетинговій тощо та їх комбінації й різновиди. [136, с. 46].</p>
<p>С. 59.</p>	<p>С. 19.</p>
<p>Але найпоширенішим, особливо в мережі Інтернет, є таке розуміння поняття комунікація, що «походить від лат. communicatio - єдність, передача, з'єднання, повідомлення, пов'язане з латинським дієсловом communico - роблю спільним, повідомляю, з'єдную, похідне від лат. communis - спільний і використовується сьогодні для позначення зв'язку будь-яких об'єктів матеріального й духовного світу. Він також означає зв'язок, повідомлення, звістку, взаємодію, обмін інформацією в суспільстві, створення й поширення інформації, а, також, засіб зв'язку»²⁴.</p> <p>Покликання [24] у Жукової – це покликання [147] у Рашковської (стаття у Вікіпедії). Текст переписаний разом із готовим покликанням. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Але найбільш поширеним, особливо в мережі Інтернет, є таке розуміння поняття комунікація, що “походить від лат. communicatio – єдність, передача, з'єднання, повідомлення, пов'язаного з латинським дієсловом communico – роблю спільним, повідомляю, з'єдную, похідним від лат. communis – спільний і використовується сьогодні для позначення зв'язку будь-яких об'єктів матеріального й духовного світу. Він також означає зв'язок, повідомлення, звістку, взаємодію, обмін інформацією в суспільстві, створення й поширення інформації, а також засіб зв'язку” [147].</p>
<p>С. 60.</p>	<p>С. 6.</p>
<p>Науковий доробок зарубіжних і вітчизняних учених показує, що, не дивлячись на те, що поняття «комунікація» є предметом вивчення й використовувався широким спектром природознавчих і гуманітарних наук, питання про функціональні особливості комунікації та демократичного ресурсу системного впливу на ефективну взаємодію органів державної влади й громадськості ще не знайшли свого комплексного вирішення в науці державного управління. Крім того, питання впливу громадянського суспільства на формування та розвиток демократичного державного управління</p>	<p>Аналіз наукових напрацювань зарубіжних і вітчизняних учених свідчить, що, незважаючи на те, що поняття “комунікація” є предметом дослідження й використання достатньо великого кола природничих і гуманітарних наук, питання щодо функціональних особливостей комунікації та демократичного ресурсу системного впливу на ефективну взаємодію органів державної влади й громадськості поки що не знайшли свого комплексного вирішення в науці державного управління. Крім того, проблема впливу громадянської комунікації на становлення та розвиток демокра-</p>

<p>в Україні відповідно до європейських демократичних стандартів ще не стало специфічною метою наукових досліджень²⁵.</p> <p>Покликання [25] у Жукової – це: Chaplai I. Public-civic communication and principles of its formation // Public management. 2017. - №4 (9) - September 2017. - с. 214 (тобто власна робота Жукової-Чаплай).</p> <p>Це покликання фальшиве.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>тичного державного управління в Україні відповідно до європейських демократичних стандартів ще не стала особливим об'єктом наукових досліджень. Отже, актуальність, теоретичне й практичне значення та недостатня розробленість цієї тематики визначило науковий інтерес автора до теоретико-методологічного обґрунтування стратегічного впливу громадянської комунікації на демократичний розвиток державного управління в Україні та розробки пропозицій щодо його посилення.</p>
<p>С. 63.</p>	<p>С. 19–20.</p>
<p>Слід, також, зазначити, що історія формування наукового вивчення та аналізу даного поняття розгортається на тлі реальних проблем, що постійно змінюються, тому, багато із існуючих теорій, насамперед, у силу відкритості й мінливості самого процесу поширення інформації в суспільстві, дотепер, не мають однозначного розв'язання.</p> <p>В цьому аспекті, на думку А. Черних, як будь-які науки, комунікативістика й соціологія масових комунікацій мають досить довгий період латентного існування і цей період поступового нагромадження знань, умовно, позначається як прокомунікативістика, що означає сукупність економічних, соціальних і психологічних ідей, що найповніше відбивали реалії громадського життя починаючи з XVIII століття і створили той когнітивний фундамент, що на ньому виникає досліджувана нами тема дисертаційного дослідження³⁴.</p> <p>Покликання [34] у Жукової таке саме як і [363] у Рашковської – це російський посібник: Черных А. И. Социология массовых коммуникаций. – Гос. ун-т – Высшая школа экономики. – М.: Изд. дом ГУ ВШЭ, 2008.</p> <p>Текст переписаний разом із готовим покликанням. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Слід також зазначити, що історія формування наукового вивчення та аналізу даного поняття розгортається на тлі реальних проблем, що постійно змінюються, тому багато із існуючих теорій насамперед у силу відкритості й мінливості самого процесу поширення інформації в суспільстві дотепер не мають однозначного розв'язання. В цьому аспекті, на думку А. Черних, як будь-які науки, комунікативістика й соціологія масових комунікацій мають досить довгий період латентного існування і цей період поступового нагромадження знань умовно позначаються як протокомунікативістика, що означає сукупність економічних, соціальних і психологічних ідей, які все більш повно відбивали реалії громадського життя починаючи з XVIII століття і створили той когнітивний фундамент, на якому виникає досліджувана нами дисципліна [363,с.175].</p>
<p>С. 64.</p>	<p>С. 22–23.</p>
<p>Ю. Шаров, в своїх наукових доробках, приділяє окрему увагу плануванню прокомунікативістики. На відміну від традиційного підходу до прокомунікативістики, він наводить своє визначення її як системи, що побудована на парадигмі суспільної комунікації й передових досягненнях корпоративного менеджменту щодо задоволення місцевих інтересів членів громади для задоволення комунікаційних інтересів громади, у їх сполученні із державними та регіональними інтересами. Протокомунікологія, дає можливість зробити висновок про концепцію багатовимірного «зв'язку», в якій можна умовно виділити наступні значення:</p> <ul style="list-style-type: none"> - універсальне, будь-який об'єкт матеріального і духовного світу спілкування розглядається як засіб комунікації; - біологічне, достатньо використовується в біології. При дослідженні сигнальних способів зв'язку у тварин, птахів, комах і т.д.; 	<p>Такі в загальному вигляді основні ідеї підготовчого етапу, що лежать в основі досліджень комунікації, що виникли на початку ХХ ст. і дотепер. Проведений аналіз розвитку протокомунікативістики дає можливість зробити висновок про багатоаспектність поняття “комунікація”, серед яких можна умовно виділити наступні значення:</p> <ul style="list-style-type: none"> - універсальне, у відповідності з яким комунікація розглядається як спосіб зв'язку будь-яких об'єктів матеріального й духовного світу; - технічне, коли комунікація трактується як шлях повідомлення, зв'язки одного місця з іншим та засоби передачі інформації; - біологічне, широко використовуване в біоло-

<p>- соціальне, використовується для певних позначень й характеристик різних зв'язків і відносин, що виникають у суспільстві.</p>	<p>гії. При дослідженні сигнальних способів зв'язку у тварин, птахів, комах і т.д.;</p> <p>- соціальне, застосовується для позначення й характеристики різноманітних зв'язків і відносин, що виникають у людському суспільстві.</p>
<p>С. 65.</p>	<p>С. 41–42.</p>
<p>Публічно-комунікативна сфера - є постійним форумом для національних дискусій та дебатів, ареною спільних заходів, спрямованих на досягнення спільних цілей. У публічно-комунікативній сфері різні порівняльні інтереси та думки чітко виражені в порівнянні та узгодженні спільних інтересів і цілей, які визначають зміст державної політики та державне управління. У публічно-комунікативній сфері прямиий вплив «прямої» демократії у звичному розумінні, безперервна реакція суспільства та громадян на прийняття рішень та реалізацію рішень знову виходить на перший план, і виникає висока ступінь демократії, в якій діяльність влади та контролю потрапляють у публічно-комунікативний контекст³⁶.</p> <p>Покликання [36] у Жукової – те саме що і [164] у Рашковської, це: Красин Ю.А. Судьбы демократии в России //Демократия, управление, культура: проблемное измерение современной политики. Ежегодник. Политическая наука/ Ю.А.Красин. – М.: РОССПЕН, 2007. – С.40-60.</p> <p>Текст переписаний разом із готовим покликанням, перерахований. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Ключовою ланкою (ресурсу) демократії у формуванні загального інтересу й загальної волі і стає публічно-комунікативна сфера – постійно діючий форум загальнонаціональних дискусій і обговорень, арена спільної діяльності, спрямованої на досягнення загальних цілей. У публічно-комунікативній сфері артикулюється багатоманітність приватних інтересів і думок, із співставлення та погодження яких, зростають загальні інтереси й цілі, які визначають зміст публічної політики та врядування. Саме в публічно-комунікативній сфері у звичному смислі, відроджується “пряма” демократія, прямиий вплив, постійно реагуючого суспільства і громадян на процеси ухвалення та виконання рішень і відбувається становлення більш високої фази народовладдя за якої діяльність влади й управління занурюється у широкій контекст публічно-комунікативного дискурсу. [164, с.40-60].</p>
<p>С. 66–67.</p>	<p>С. 42.</p>
<p>Виходячи з методології М. Дзялюшинського, можемо говорити, що публічно-комунікативний простір не тільки є соціальним і колективним полем досліджень для досягнення спільних цілей громадян, але водночас він виявляється полем, яке вони застосовують до реальної системи суспільних відносин і інститутів. Вона являє собою своєрідну інфраструктуру публічно- комунікативного поля - державного сектора життя суспільства.</p> <p>Отже, публічно-комунікативна сфера (політика, врядування, засоби комунікації) — спосіб досягнення клімату близькості та демократії в суспільстві. Це означає підтримку та посилення участі суспільства у процесі державного управління та заохочення до вирішення таких соціальних проблем, які забезпечують найбільш відповідні варіанти об'єднання приватних інтересів з публічними, громадськістю та державою, тобто інтересами суспільства в цілому³⁹.</p> <p>Покликання [39] у Жукової – те саме що і [95] у Рашковської, це: Дзялюшинский И.М. Гражданские коммуникации и публичная политика // Демократия, Управление, Культура: проблемное измерение современной политики. Политические науки. Ежегодник/ И. Дзялюшинский. – М., 2007.</p>	<p>Спираючись на методологію М.Дзялюшинського, можна сказати, що публічно-комунікативна сфера постає не тільки як область суспільного, колективного пошуку громадянами загальних цілей та засобів їх досягнення, але й як область їх практичного втілення в систему реальних суспільних відносин й інститутів. Складається свого роду інфраструктура публічно-комунікативної сфери – громадський сектор життєдіяльності суспільства.</p> <p>По суті публічно-комунікативна сфера (політика, врядування, засоби комунікації) – спосіб забезпечення в суспільстві клімату соприченості і демократизму. Його смисл полягає в тому щоб підтримувати та розвивати участь самого суспільства та громадян в державно-управлінському процесі, стимулювати пошук таких рішень суспільних проблем, які дають оптимальні варіанти поєднання приватних інтересів з публічними, суспільних з державними, тобто інтересом суспільства як цілого. [95,с.388].</p>

<p>Текст переписаний разом із готовим покликанням, перефразований. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	
<p>С. 67–68.</p>	<p>С. 42–43.</p>
<p>Проаналізувавши документи «Програми розвитку ООН» можемо описати такі ключові характеристики, які входять до публічно-комунікативної сфери :</p> <ul style="list-style-type: none"> - громадянська участь (всі громадяни мають право голосу у прийнятті рішень — безпосередньо, або за допомогою правових інститутів, що представляють їхні інтереси, і ця широка участь ґрунтується на свободі об'єднання та свободі слова, а також на конструктивному діалозі); - верховенство права (справедливість, чесність і неупередженість правових структур, зокрема, тих, що забезпечують дотримання прав людини); - прозорість (свобода інформації); її повнота та доступність для всіх, хто у ній зацікавлений; - чутливість (всі інститути чуйно реагують на потреби громадян); - орієнтація на згоду (вирівнювання інтересів для досягнення широкого консенсусу щодо того, що більш відповідає потребам групи та як повинні виконуватися процедури); - справедливість (всі громадяни мають можливість покращувати свій добробут); - результативність та дієвість (максимальне ефективне використання ресурсів для задоволення потреб громадян); - підзвітність (органи державної влади, приватний бізнес та громадянське суспільство несуть відповідальність перед державними та інституційними організаціями права); - стратегічне бачення (лідери, органи влади та громадськість покладаються на довгострокове управління та надії індивіда на розвиток і відкрито розглядають необхідні заходи, які необхідно здійснити). <p>На відміну від звичайного державного управління, заснованого на ієрархії та безумовному виконанні замовлень і наказів, основними параметрами у сфері публічної комунікації (публічна політика, державне управління, публічне спілкування) стають згода та договір. Традиційна адміністративно-управлінська діяльність зосереджена на законах і нормативних актах, публічно-комунікативних нормах, колективних пропозиціях. Традиційна влада здійснюється урядом, бюрократією, парламентом, публічна все більше залучає до своєї орбіти комісії, форуми, великі демократичні організовані групи. У системі державно-адміністративних відносин, якщо інформація традиційно централізована і в значній мірі закрита, то вона є відкритою і доступною для всіх учасників публічно-комунікативної сфери. Державна політика, управління та комунікація можуть більш ефективно реагувати на соціальні потреби; тобто, вони можуть приймати соціально значущі рішення через державно-приватні партнерства та неурядові організації, зацікавлені у спільних зусиллях для досяг-</p>	<p>Документи “Програми розвитку ООН” дають можливість віднести до публічно-комунікативної сфери такі ключові характеристики:</p> <ul style="list-style-type: none"> • участь (всі громадяни мають голос у прийнятті рішень — прямо або за допомогою легітимних інститутів, які репрезентують їх інтереси; така широка участь будується на свободі асоціацій і слова, а також на здібності до конструктивного діалогу); • верховенство права (чесність і неупередженість правових структур, особливо тих, які забезпечують дотримання прав людини); • прозорість (свобода інформації); її повнота та доступність для всіх, хто у ній зацікавлений; • чутливість (всі інститути чуйно реагують на потреби громадян); • орієнтація на згоду (дотримання балансу інтересів для досягнення широкого консенсусу з питань про те, що більше усього відповідає потребам групи та якими засобами, за допомогою яких процедур цього належить досягти); • справедливість (всі громадяни мають можливість покращувати свій добробут); • результативність та дієвість (максимально ефективне використання ресурсів для задоволення потреб громадян); • підзвітність (уряд, приватний бізнес і структури громадянського суспільства підзвітні громадянськості та інституційним носіям права); • стратегічне бачення (лідери, владні структури і громадськість спираються на довготривалі перспективи врядування та розвитку особи і чітко уявляють собі ті заходи, які необхідні для їх реалізації). <p>На протигагу звичної практики державного управління, яка спирається на ієрархії та передбачає безумовне виконання наказів та розпоряджень, головними параметрами публічно-комунікативної сфери (публічна політика, публічне врядування, публічна комунікація) стають згода і договір. Традиційна адміністративно-управлінська діяльність приділяє переважно увагу праву та регламентам, публічно-комунікативна – нормам, колективним рекомендаціям, цінностям, пропозиціям, моральним угодам. Традиційна влада здійснюється урядом, бюрократією, парламентом, публічна все більше залучає до своєї орбіти комісії, форуми, великі демократичні організовані групи. Якщо в системі державно-управлінських відносин інформація традиційно централізована та багато у чому закрита, то у публічно-комунікативній сфері вона відкрита і доступна для всіх. Реалізуючись за допомогою переговорів між державними, приватними та громадянськими структурами, які зацікавлені в спільних зусиллях для досягнення взаємоприйнятних результатів, публічна політика, врядування та комунікація здібні більш ефективно та</p>

<p>нення взаємно задовільних результатів.</p> <p>Текст перефразований, місцями переставлені слова. Плагіат.</p> <p>Покликання на джерело відсутнє.</p>	<p>результативно задовольняти суспільні потреби, тобто виробляти соціально значущі рішення.</p>
<p>С. 68.</p>	<p>С. 44.</p>
<p>Тому, виходячи з принципів наукової рефлексії ми виводимо поняття публічно-комунікативна сфера - це сфера в наукове середовище і хочемо підкреслити той факт, що автор вказує на функціональні характеристики цієї демократичної політики і сферу самоврядування⁴⁰.</p> <p>Покликання [40] у Жукової – те саме що і [289] у Рашковської, це: Рашковська (Козакова) О. В. Етимологія поняття "комунікація" / О. В. Козакова // Інвестиції: практика та досвід. - 2012. - № 20. - С. 121-124.</p> <p>Тобто І. Жукова згадує якогось анонімного «автора» (а це, як бачимо, Рашковська), дає покликання (№40) на ту саму статтю Рашковської, що й сама Рашковська, пише, що це саме вона виводить («ми виводимо») поняття «публічно-комунікативна сфера», та ще й пише з помилкою: «це сфера в наукове середовище».</p> <p>Текст переписаний разом із готовим покликанням, перефразований. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Таким чином, спираючись на принципи наукової рефлексії ми акцентуємо увагу на тій обставині, що вводячи до наукового обігу поняття “публічно-комунікативна сфера”, автор вказує на функціональні особливості цієї сфери формуванні та здійсненні демократичної політики та самоврядної діяльності. [289,с.164].</p>
<p>С. 69–70.</p>	<p>С. 20.</p>
<p>В той же час, поняття комунікації, більшістю дослідників державного управління пов’язується з ідеєю про суспільство як організм, що представляє собою ціле, усі органи якого пов’язані між собою, виконуючи заздалегідь визначені функції, що зводилися, насамперед, до фізичних засобів повідомлення і спілкування, тобто різного роду мереж (ріки, канали, морські перевезення, дороги) і, що вважалися центральним елементом прогресу.</p> <p>Першим теоретичним кроком в обґрунтуванні поняття «комунікація» стала ідея про «поділ праці», сформульована як наукова гіпотеза А. Смітом (1723 - 1790)⁴⁴. На його думку, необхідною передумовою всякого поділу праці є комунікація, що дозволяє організувати колективну працю й, тим самим, структурувати економічну активність. Таким чином, лібералізація потоків товарів і праці вимагає створення й підтримки засобів комунікації, до яких стали відносити, крім традиційних шляхів сполучення, і нові, зокрема, газети й телеграф.</p> <p>Уявлення про комунікативну й інформаційну роль грошей як символічного засобу комунікації лягли в основу англійської класичної політекономії, зокрема, теорії Дж. Мілля⁴⁵, який був попередником «кібернетичної моделі матеріальних потоків зі зворотним зв’язком, у вигляді грошових потоків як інформації», а, згодом, Г. Зіммедем⁴⁶ у роботі «Філософія грошей» і Т. Парсонсом⁴⁷⁻⁴⁸.</p>	<p>Поняття комунікації в той час пов’язувалося з ідеєю про суспільство як організму, який представляє собою ціле, усі органи якого пов’язані між собою, виконуючи заздалегідь визначені функції, що зводилося насамперед до фізичних засобів повідомлення і спілкування, тобто різного роду мереж (ріки, канали, морські перевезення, дороги) і які вважалися центральним елементом прогресу.</p> <p>Першим теоретичним кроком в обґрунтуванні поняття “комунікація” стала ідея про “поділ праці”, сформульована як наукова гіпотеза великим англійським економістом і філософом А.Смітом (1723-1790) [316]. На його думку, необхідною передумовою всякого поділу праці є комунікація, що дозволяє організувати колективну працю й, тим самим, структурувати економічну активність. Таким чином, лібералізація потоків товарів і праці вимагає створення й підтримки засобів комунікації, до яких стали відносити, крім традиційних шляхів сполучення, і нові, зокрема газети й телеграф.</p> <p>Уявлення про комунікативну й інформаційну роль грошей як символічного засобу комунікації лягли в основу англійської класичної політекономії, зокрема теорії Дж. Стюарта Мілля [199], що був, як неодноразово відзначалося пізніше, попередником “кібернетичної моделі матеріальних потоків зі зворотним зв’язком у вигляді грошових потоків як інформації”, а згодом соціологами Ге-</p>

<p>Покликання [44, 45, 46, 47, 48] у Жукової – ті самі що і [316, 199, 119, 225, 226] у Рашковської. Покликання [47] у Жукової (Парк Р. Город как социальная лаборатория) – це [224] у Рашковської (Парк Р. Город как социальная лаборатория), а не [225] (Парсонс Т. О социальных системах), як треба було, тобто Жукова зробила помилку – дала неправильне покликання.</p> <p>Текст переписаний разом із готовими покликаннями. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>оргом Зіммедем [119] у роботі “Філософія грошей” і Толкоттом Парсонсом [225; 226].</p>
<p>С. 70–71.</p>	<p>С. 20–21.</p>
<p>На початку XIX ст., виникають і перші соціологічні теорії, що у них одержали подальший розвиток уявлення про комунікацію, як необхідну умову існування й розвитку суспільства. Наприклад, Г. Спенсер^{49-50,51}, вважав, що суспільство виникає органічно і представляє собою організм, тобто, сукупність, зв'язаних між собою, окремих частин. При цьому, засоби комунікації - дороги, канали, залізниці, телеграф — сприймалися як еквівалент нервової системи суспільства, що робить можливим взаємодію різних його елементів, насамперед, центру й периферії та ін. Звідси виникло й уявлення про роль масової інформації, хоча, відзначимо, самого цього поняття ще не існувало, як не існувало й поняття масового суспільства. Однак, ідея про необхідність вільної преси як рупора суспільства й джерела формування суспільної думки, що створює умови для нормального функціонування суспільства як цілісного організму, вже була закладена.</p> <p>Покликання [51] у Жукової – те саме що і [321] у Рашковської. Покликання [49, 50] (Атаманчук, 1997; Афонін, 2006) Жукова явно вигадала.</p> <p>Текст переписаний разом із готовими покликаннями. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>На початку XIX ст. виникають і перші соціологічні теорії, у яких уявлення про комунікацію як необхідної умови існування й розвитку суспільства одержали подальший розвиток. Наприклад Герберт Спенсер [321; 322], вважав, що суспільство виникає органічно і являє собою організм, тобто сукупність зв'язаних між собою спеціалізованих частин. При цьому засоби комунікації – дороги, канали, залізниці, телеграф – сприймалися як еквівалент нервової системи суспільства, що робить можливим взаємодію різних його елементів, насамперед центру й периферії та ін. Звідси виникло й уявлення про роль масової інформації, хоча, відзначимо, самого цього поняття ще не існувало, як не існувало й поняття масового суспільства. Однак ідея про необхідність вільної преси як рупора суспільства й джерела формування суспільної думки, що створює умови для нормального функціонування суспільства як цілісного організму вже була закладена.</p>
<p>С. 72–73.</p>	<p>С. 69–70.</p>
<p>Обмін інформацією щодо реалізації і захисту прав людини і громадянина перш за все відбувається в сфері міжособистісного спілкування. Спілкування між людьми здійснюється у формі спілкування як обміну повідомленнями, в яких фіксуються знання, думки, ідеї, ціннісні орієнтації, культурні та емоційні стани, програми дій сторін і т. д. У зв'язку з цим у Ю. Габермаса є дуже ґрунтовний і цікавий методологічний підхід до вивчення процесу становлення демократичного потенціалу громадянського спілкування і культури. Він зазначає, що під впливом інтелігенції, в умовах сучасного спілкування з традиційною народною культурою, склалася нова політична культура зі своїми організаційними формами і практикою. Варто відмітити, що в Німеччині в кінці XVIII ст. сформувалася невелика, але зосереджена на критичних дискусіях, громадськість, яка тепер не тільки постійно</p>	<p>Інформаційний обмін щодо реалізації та захисту прав людини і громадянина відбувається в першу чергу у сфері міжособистісних комунікацій. Комунікації між особами здійснюються у формі спілкування як обмін повідомленнями, у яких фіксуються знання, думки, ідеї, ціннісні орієнтації, культурні та емоційні стани, програми діяльності сторін та ін.</p> <p>У цьому зв'язку, дуже ґрунтовний і цікавий методологічний підхід до дослідження процесу становлення демократичного потенціалу громадянської комунікації і культури здійснює Ю.Габермас. Він зазначає, що під впливом радикальної інтелігенції за умов новітньої комунікативності з традиційної народної культури розвинулася нова політична культура з власними організаційними формами і практикою. Зокрема, у Німеччині, наприкінці XVIII ст., сформувалася</p>

<p>читає кілька підручників, але й направляє смаки своїх читачів на поточні нові публікації приватної сфери. Паралельно стала актуальна практика асоціацій, що виникли в епоху пізнього німецького Відродження, що стає передвісником значимості завдяки організаційним формам, що згодом формує основу для формування відносно щільної мережі громадянської комунікативності. Просвітницькі суспільства, освітні асоціації, таємні товариства франкомасонів і ордена освідчених були асоціаціями, які були конституційно вільними, тобто особисте рішення засновників було добровільним, і вони практикували рівні форми спілкування, свободу обговорень, що ґрунтувались на більшості голосів і т.д.</p> <p>У цих все ще елітарних громадах, з цивільної точки зору, можна було опанувати практику політичних норм рівності і орієнтації на політичні дії майбутнього суспільства⁵⁴.</p> <p>Покликання [54] у Жукової – те саме що і [56] у Рашковської.</p> <p>Текст переписаний разом із готовим покликанням, перефразований. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p> <p>Цікаво, що «франкомасони» Рашковської перетворилися в Жукової на «франкомасонів». Хоча в обох неправильно, тому що треба писати «франкомасон».</p>	<p>невеличка, але налаштована на критичні дискусії громадськість, яка тепер вже не тільки постійно читала нечисленні хрестоматійні твори, а й скерувала свої читацькі смаки на поточні нові публікації приватної сфери. Паралельно з цим стає актуальною практика об'єднань, яка постала в німецькому пізньому Відродженні; вона щораз більше набуває ваги як провісник своєї прийдешньої значущості радше завдяки своїм організаційним формам, ніж маніфестаційним функціям, що в подальшому постає базою формування відносно щільної мережі громадянської комунікативності. Просвітницькі товариства, освітні об'єднання, таємні товариства франкомасонів та ордени просвітлених були асоціаціями, що конституційовалися через вільне, тобто особисте рішення членів-засновників, вербувалися добровільно, а між собою практикували рівноправні форми спілкування, свободу дискусій, ухвалення більшістю голосів рішень тощо. У цих ще з громадянського погляду елітарно дібраних спільнотах можна було набувати практики політичних норм рівноправності, та орієнтації їх на політичні дії прийдешнього суспільства [56,с.11].</p>
<p>С. 73–74.</p>	<p>С. 33–34.</p>
<p>Згодом, для того, щоб розширити сфери дистанційного спілкування і перетворити їх у масові, було винайдено поштовий зв'язок. Новий поштових у збільшенні швидкості засобів масової інформації та пропускну здатності каналу зв'язку в 19 ст. пов'язаний зі створенням системи телеграфного зв'язку. Зі створенням радіозв'язку і телефонії в глобальній комунікативній мережі швидкість передачі інформації в комунікативному обміні досягла швидкості світла, а головне - інформація, як засіб зв'язку, стала масовою. Обсяг інформації, що передається від джерела зв'язку одержувачам комунікативної системи за допомогою телебачення, також різко зріс. Нова ера в розвитку комунікацій сьогодні відкриває впровадження Інтернету. Сучасна всесвітня «інформаційна мережа» не має жодних кордонів у будь-якій сфері життя суспільства.</p>	<p>З метою розширення сфер дистанційних комунікацій і перетворення їх у масові був винайдений поштовий зв'язок, який забезпечував досить масовий адресний зв'язок між сполученими елементами суспільної системи. Новий прорив у збільшенні швидкості передачі інформації масової аудиторії й пропускну здатності каналу комунікацій в XIX столітті пов'язується зі створенням системи телеграфних комунікацій. З винаходом і впровадженням радіо та телефонізації в глобальну комунікативну мережу швидкість передачі інформації в комунікативному обміні досягла швидкості світла, а головне – інформація й даний засіб комунікації стали масовим. Різко збільшився також обсяг інформації, переданої від джерела комунікації до реципієнтів комунікативної системи за допомогою телебачення. Нову еру в розвитку комунікації сьогодні відкриває впровадження Інтернету. Сучасна всесвітня «інформаційна павутина» не має ні фізичних, ні географічних, ні адміністративно-державних, ні цензурних границь.</p>
<p>С. 74.</p>	<p>С. 34.</p>
<p>Отже, можна сказати, що саме спілкування існує стільки ж, скільки існує людське суспільство, як його системоутворююча основа. Це особливо підкреслив Н. Луман (1927-1998) - німецький соціолог і юрист. У своїх дослідженнях він розглядає спілкування як елементарну операцію, відпо-</p>	<p>Таким чином, можна говорити, що сама комунікація існує стільки ж, скільки існує людське суспільство, виступаючи як його системоутворююча основа. На цьому особливо наголошував, зокрема, Никлас Луман (1927-1998) – німецький соціолог і юрист. У своїх дослідженнях він роз-</p>

<p>відальну за формування і розвиток суспільства, оскільки без спілкування аж ніяк неможливо побудувати «соціальну» свідомість, що означає, що консенсус в його повному розумінні залишається недоступним⁵⁵. Отже, за словами Н. Лумана, все, що відбувається в світі, будь-яка комунікативна дія належить суспільству, яке визначається саме через спілкування: без спілкування суспільство неможливе.</p> <p>Покликання [55] у Жукової – те саме що і [181] у Рашковської. Текст переписаний разом із готовим покликанням, перефразований. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>глядає комунікацію як елементарну операцію, відповідальну за формування та розвиток суспільства, бо без комунікації “ні в якому випадку й жодним чином неможливо вибудувати “суспільну” (колективну) свідомість, а це значить, і консенсус, у його повному розумінні як повноцінного взаєморозуміння, залишається недосяжним” [181, с.10]. Отже, на думку Н. Лумана, кожний комунікативний акт, що відбувається у світі, належить суспільству, яке визначається саме через комунікацію: поза комунікацією суспільства не існує.</p>
<p>С. 76.</p>	<p>С. 61.</p>
<p>Стан громадянського інформаційного ресурсу визначається доступом громадян і структур громадянського суспільства до різних джерел інформації, а стан комунікативного ресурсу визначається наявними можливостями використання існуючих каналів комунікації й можливостями створення власних каналів комунікації.</p>	<p>Тобто, стан громадянського інформаційного ресурсу визначається доступом громадян і структур громадянського суспільства до різних джерел інформації, а стан комунікативного ресурсу визначається наявними можливостями використання існуючих каналів комунікації й можливостями створення власних каналів комунікації.</p>
<p>С. 76.</p>	<p>С. 61.</p>
<p>Значення доступу громадян до інформації державного сектору як засобу забезпечення прозорості діяльності уряду й участі громадян у демократичному процесі визнається в Європі щонайменше з 1950 року, коли Радою Європи був підготовлений проект Європейської конвенції про права людини. Стаття 10.1 цього документа говорить: «Кожний має право на самовираження. Це право включає волю виражати свою думку, а також одержувати й зіставляти інформацію й ідеї без втручання державної влади й незважаючи на кордони»⁶³.</p> <p>Покликання [63] у Жукової – те саме що і [152] у Рашковської. Текст переписаний разом із готовим покликанням. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Значення доступу громадян до інформації державного сектору як засобу забезпечення прозорості діяльності уряду й участі громадян у демократичному процесі визнається в Європі щонайменше з 1950 року, коли Радою Європи був підготовлений проект Європейської конвенції про права людини. Стаття 10.1 цього документа говорить: “Кожний має право на самовираження. Це право включає волю виражати свою думку, а також одержувати й зіставляти інформацію й ідеї без втручання державної влади й незважаючи на кордони” [152, с.270].</p>
<p>С. 86.</p>	<p>С. 73.</p>
<p>Функціонування громадянських комунікацій не стримують практику державного управління, а навпаки мають справляти потужний демократичний стратегічний вплив на його розвиток. Зокрема, в Україні Указом Президента України від 26 лютого 2016 року «Про розвиток громадянського суспільства в Україні» прийнята національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016-2020 роки⁷⁹, що визначає концептуальні, взаємодоповнюючі сфери діяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування з метою створення адекватних умов для розвитку громадянського суспільства, запровадження ефективного механізму взаємодії</p>	<p>Функціонування громадянських комунікацій не стримують практику державного управління, а навпаки мають справляти потужний демократичний стратегічний вплив на його розвиток. Зокрема в Україні, Указом Президента України від 26 лютого 2016 року “Про сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні” затверджена національна стратегія сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2016 – 2020 роки [325], яка визначає концептуальні, взаємодоповнювальні напрями діяльності органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування щодо створення належних умов для розвитку громадянського суспільства, запровадження ефективного</p>

<p>його інституцій з органами виконавчої влади та виборчим урядом на основі партнерства і взаємної відповідальності, забезпечення реалізації і захисту прав і свобод громадянина.</p> <p>Покликання [79] у Жукової – те саме що і [325] у Рашковської. Текст переписаний разом із готовим покликанням, перефразований. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>механізму взаємодії його інститутів з органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування на засадах партнерства і взаємної відповідальності й забезпечення здійснення та захисту прав і свобод людини і громадянина.</p>
<p>С. 194.</p>	<p>С. 47.</p>
<p>Державно-громадська комунікація, з одного боку, є основним елементом комунікативної мережі в суспільстві, з іншого боку, вона виступає як регулюючий і координуючий механізм у відносинах між державою і суспільством, забезпечує стабільність і ефективність функціонування соціального організму в цілому і тому прагне виконувати такі функції²²⁰:</p> <ul style="list-style-type: none"> - консервативну, що сприяє стабільному існуванню соціального організму, спрямованого на збереження статус-кво державного устрою; - координуючу, що забезпечує координацію владних впливів суб'єкта управління відповідно до параметрів об'єкта; - інтегруючу, пов'язану з реалізацією такої державної політики, яка враховує інтереси всіх елементів соціальної системи і сприяє розробці і прийняттю узгоджених управлінських рішень; - мобілізаційну, яка підтримує і затверджує суспільство у прийнятих управлінських рішеннях, спрямованих на забезпечення легітимності поточного громадського порядку; - соціалізуючу, пов'язану з засвоєнням обміну знаннями соціально-політичних норм, цінностей і традицій держав, підвищенням рівня політичної та адміністративної компетентності громадян. <p>Покликання [220] у Жукової-Чаплай – на власну статтю: Чаплай І.В. Комунікація як структурно-функціональна складова формування та реалізації державної політики // Публічне управління: стратегія реформ: матеріали наук.-практ. конф. за підсумками стажування слухачів (Харків. 27 вересня 2017 р.). - Харків.: Харківський регіональний інститут державного управління НАДУ, 2017. - с.1-3.</p> <p>Це покликання фальшиве. Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Таким чином, можна говорити, що державна комунікація є основним елементом комунікативної мережі в суспільстві з одного боку, з іншого вона виступає регулюючим і координуючим механізмом у взаєминах держави й суспільства, забезпечуючи стабільність і ефективність функціонування суспільного організму в цілому і тому вона покликана виконувати наступний ряд функцій:</p> <ul style="list-style-type: none"> • консервативну, спрямовану на збереження статус-кво державної системи, що сприяє стабільному існуванню соціального організму; • координуючу, що забезпечує координацію владних впливів суб'єкта управління відповідно до параметрів об'єкта; • інтегруючу, пов'язану зі здійсненням такої державної політики, яка б ураховувала інтереси всіх елементів суспільної системи, сприяла виробленню й прийняттю погоджених управлінських рішень; • мобілізаційну, спрямовану на забезпечення легітимності існуючого громадського порядку, одержання підтримки й схвалення суспільства із приводу прийнятих управлінських рішень; • соціалізуючу, пов'язану із засвоєнням у процесі інформаційного обміну соціально-політичних норм, цінностей і традицій держави, підвищенням рівня політико-управлінської компетентності громадян.
<p>С. 194–195.</p>	<p>С. 48.</p>
<p>Незважаючи на різні труднощі у процесі формування, сьогоднішня система державного управління в новій політичній моделі України забезпечує організаційну основу для продуманої діяльності людей, груп і суспільства в цілому. По відношенню до останнього, це державно-управлінська структура, а управлінська діяльність набуває політичної та правової природи життя суспільства. Зокрема, Г. Атаманчук визначає державне управління як практичну організацію та регулювання</p>	<p>Попри всілякі труднощі процесу формування, сьогоднішня система державного управління України у новій політичній моделі виступає як організаційне начало цілеспрямованої діяльності людей, їх колективів, а в кінцевому значенні суспільства в цілому. По відношенню до останнього вона представляє собою політико-управляючу структуру, а її управлінська діяльність набуває політико-правового характеру життя суспільства. Г.В.Атаманчук, зокрема, визначає державне</p>

<p>впливу держави на соціальну діяльність людей з метою регулювання, захисту або перегрупування її, спираючись на владну силу²²¹.</p> <p>Покликання [221] у Жукової – те саме що і [12] у Рашковської. Текст переписаний разом із готовим покликанням, перефразований. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>управління як практичний організуючий і регулюючий вплив держави на суспільну життєдіяльність людей з метою її упорядкування, захисту або перебудови, спираючись на владну силу [12,с.38].</p>
<p>С. 196.</p>	<p>С. 50.</p>
<p>Це для нас є привабливим підходом, оскільки дозволяє проводити подальший аналіз для визначення місця, ролі та змісту громадянського спілкування у підсистемі зовнішньої комунікації як важливого джерела демократизації державного управління.</p>	<p>Саме такий підхід для нас є привабливим, адже він дозволяє у подальшому аналізі в підсистемі зовнішньої комунікації виявити місце, роль та зміст громадянської комунікації як одного із важливих ресурсів демократизації державного управління.</p>
<p>С. 196–197.</p>	<p>С. 50–51.</p>
<p>Як наслідок, весь комплекс внутрішніх і зовнішніх зв'язків системи державного управління є «основою комунікативної мережі, що проявляється²²⁴»:</p> <p>1) у межах діяльності органів виконавчої влади, а саме:</p> <ul style="list-style-type: none"> - в ході реалізації їхніх повноважень щодо керованих об'єктів зовнішнього суспільного (економічного, соціального та ін.) середовища; - в ході виконання місцевими державними адміністраціями повноважень органів місцевого самоврядування, делегованих відповідними місцевими радами, при тому, що власне виконавчій владі ці повноваження первісно не належать; - в ході керівництва вищими органами виконавчої влади діяльністю нижчих органів; - в ході керівництва роботою державних службовців всередині апарату кожного органу виконавчої влади; <p>2) поза межами діяльності органів виконавчої влади, а саме:</p> <ul style="list-style-type: none"> - всередині апаратів будь-яких інших (крім органів виконавчої влади) органів державної влади - з боку їх керівників щодо інших службовців (наприклад, в апаратах парламенту, судів, органів прокуратури тощо); - всередині державних підприємств, установ і організацій - з боку їх адміністрацій щодо решти персоналу; - з боку тих чи інших уповноважених державою суб'єктів у процесі управління державними корпоративними правами; - з боку різноманітних дорадчо-консультативних органів, утворюваних державними органами (наприклад, Президентом України), в частині виконання наданих їм організаційно-розпорядчих повноважень щодо інших органів, посадових осіб». <p>Покликання [224] у Жукової – те саме що і [89] у Рашковської. Текст переписаний разом із готовим покликанням. Плагіат.</p>	<p>Отже, вся сукупність внутрішніх та зовнішніх зв'язків системи державного управління утворюють основу комунікативної мережі, “яка проявляється”:</p> <p>1) у межах діяльності органів виконавчої влади, а саме:</p> <ul style="list-style-type: none"> - в ході реалізації їхніх повноважень щодо керованих об'єктів зовнішнього суспільного (економічного, соціального та ін.) середовища; - в ході виконання місцевими державними адміністраціями повноважень органів місцевого самоврядування, делегованих відповідними місцевими радами, при тому, що власне виконавчій владі ці повноваження первісно не належать; - в ході керівництва вищими органами виконавчої влади діяльністю нижчих органів; - в ході керівництва роботою державних службовців всередині апарату кожного органу виконавчої влади; <p>2) поза межами діяльності органів виконавчої влади, а саме:</p> <ul style="list-style-type: none"> - всередині апаратів будь-яких інших (крім органів виконавчої влади) органів державної влади – з боку їх керівників щодо інших службовців (наприклад, в апаратах парламенту, судів, органів прокуратури тощо); - всередині державних підприємств, установ і організацій – з боку їх адміністрацій щодо решти персоналу; - з боку тих чи інших уповноважених державою суб'єктів у процесі управління державними корпоративними правами; - з боку різноманітних дорадчо-консультативних органів, утворюваних державними органами (наприклад, Президентом України), в частині виконання наданих їм організаційно-розпорядчих повноважень щодо інших органів, посадових осіб” [89, с.15].

	Покликання на справжнє джерело відсутнє.	
	С. 197.	С. 51.
	<p>Все це означає, що система державного управління має складну структуру і нелінійний тип зв'язку між її елементами. Звичайно, необхідно збалансувати і регулювати їх взаємодію. Відомо, що один з найважливіших принципів роботи будь-якої системи залежить від ефективного зв'язку між внутрішніми елементами і зовнішнім середовищем.</p> <p>Ірина Жукова перефразувала текст Рашковської таким чином, що він став беззмстовним, а саме: «один з найважливіших принципів роботи будь-якої системи залежить від...», тоді як у Рашковській він такий: «одним із важливих принципів функціонування будь-якої системи є її залежність від...». Не «принцип залежить», а «принципом є залежність»!</p>	<p>Все це означає, що система державного управління має складну будову і нелінійний тип зв'язку між її елементами, що безперечно потребує стабілізації і впорядкування їх взаємодії. Адже відомо, що одним із важливих принципів функціонування будь-якої системи є її залежність від ефективності зв'язків між внутрішніми елементами та зовнішнім середовищем. Така ефективність, у свою чергу, визначається обраною державою стратегією й тактикою поведінки на інформаційному ринку.</p>
	С. 203.	С. 67.
	<p>Головною причиною низького рівня адаптації політичної системи в цілому та системи державного управління в сучасному світі є нерозвиненість громадянської комунікації, що, в свою чергу, призводить до існуючих реалій і проблем у суспільстві, достатньої втрати підтримки в суспільстві та поглиблення протиріч. Також варто зазначити, що в більшості випадків діяльність майже всіх учасників масової та публічної комунікації не завжди відповідає поняттю «загальнолюдських цінностей».</p>	<p>Нерозвиненість громадянської комунікації є однією з важливих причин низького рівня адаптації політичної системи в цілому та системи державного управління зокрема, до сучасних реалій та проблем суспільного життя що призводить до втрати належного рівня їх її підтримки в суспільстві, поглиблення їх суперечності. Зокрема, в більшості випадків діяльність майже всіх учасників масової та громадської комунікації не завжди узгоджується з поняттям «загальнолюдських цінностей».</p>
	С. 203.	С. 76.
	<p>Отже, беручи до уваги наслідки громадянської комунікації, функціонуванню системи державного управління має передувати створення власних механізмів трансформації до вимог та підтримки інтеграції та модернізації, а також налаштування громадян на саморегулюючий механізм для конкретної участі в процесах реформування суспільства.</p>	<p>Функціонування системи державного управління з урахуванням демократичного впливу громадянської комунікації формує власні механізми адаптації та модернізації з притаманними їм специфічними способами та засобами трансформації вимог і підтримки, перетворює її на саморегулюючий механізм конкретної участі громадян в реформаційних процесах суспільства, влади та управління, до дослідження яких ми переходимо до розгляду у наступних розділах.</p>
2	<p>Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p>Козаков В., Рашковська О. Громадянська комунікація як чинник реформування державного управління: архетипний підхід // Публічне управління: теорія та практика. Зб. наукових праць Асоціації докторів наук державного управління: Спеціальний випуск. – Харків: ДокНаукДержУпр, 2015, с. 33–39. (http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&image_file_name=PDF/Pubupr_2015_1%28spets._9.pdf)</p>
	С. 92–93.	С. 33–34.
	Функціонують сучасні системи державного	Сучасні системи державного управління функ-

<p>управління в умовах ускладнення простору політичної комунікації та диверсифікації технологій комунікативної взаємодії. У разі збільшення кількості суб'єктів політичного процесу також зростає якість їх взаємозв'язку. Це зумовлено як диверсифікацією джерел інформації, так і поліпшенням технічного оснащення влади та громадян. В таких умовах особливу важливість набуває готовність та спроможність органів державної влади використовувати ефективні механізми взаємодії з громадськістю, як безпосередньо (за участю громадських організацій), так і опосередковано (через засоби масової інформації). Тобто ключем до ефективного державного управління в постіндустріальному суспільстві повинна бути така комунікативна політика держави, яка сприятиме здійсненню функціональних повноважень органів державної влади та встановленню ефективних форм взаємодії з інститутами громадянського суспільства.</p> <p>Цей аспект комунікаційного спілкування з громадськістю в системі державного управління називається публічним спілкуванням. Його специфіка полягає в тому, що воно означає обмін повідомленнями між державними органами та іншими організаційними (корпоративними) суб'єктами з громадянами та їх громадськими об'єднаннями, що відображають публічну інформацію. Тобто публічне спілкування передбачає суб'єктно-об'єктну взаємодію, де суб'єктом є органи державної влади та різні корпоративні організації, а об'єктом - громадськість. У цьому контексті, на наш погляд, необхідно вдосконалити механізм регулювання процесу обміну інформацією, зокрема, обґрунтування реалізації принципу партнерської взаємодії, який передбачає не тільки інформування населення, а й встановлення ефективних зворотних зв'язків, проведення відповідної роз'яснювальної роботи, встановлення громадського контролю за діяльністю органів державної влади та місцевого самоврядування⁹⁰.</p> <p>Покликання [90] у Жукової-Чаплай – на власну статтю: Чаплай І.В. Методологія дослідження комунікативної взаємодії держави та громадськості // Менеджер. Вісник Донецького державного університету управління - 2017. - № № 3 (76). - с. 117-118.</p> <p>Це покликання фальшиве. Текст переписаний із праці Козакова та Рашковської, сильно перефразований. Плагіат.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>цінують в умовах ускладнення простору політичної комунікації та урізноманітнення технологій комунікативної взаємодії. У разі збільшення кількості суб'єктів політичного процесу зростає і якість їх взаємозв'язку. Це пов'язано як із диверсифікацією джерел інформації, так і з удосконаленням технічного спорядження влади та громадян. За цих умов особливої ваги набуває готовність і здатність органів державної влади використовувати ефективні механізми взаємодії з громадськістю, як безпосередньо (із залученням громадських організацій), так і опосередковано (через мас-медіа). Тобто, запорукою ефективності державно-управлінської діяльності в постіндустріальному суспільстві має стати така комунікативна політика держави, яка б сприяла реалізації функціональних повноважень органами державної влади, та налагодження ефективних форм взаємодії з інститутами громадянського суспільства.</p> <p>Такий аспект комунікаційної взаємодії з громадськістю в системі державного управління ми відносимо до так званої громадської комунікації. Специфічність її полягає в тому, що вона означає обмін державних органів влади та інших організаційних (корпоративних) утворень із громадянами та їх громадськими об'єднаннями повідомленнями, в яких відображено інформацію громадського призначення. Тобто, громадська комунікація передбачає суб'єкт-об'єктну взаємодію, де суб'єктом виступають органи державної влади й різноманітні корпоративні організації, а об'єктом – громадськість. У цьому контексті цілком виправданою, на наш погляд, є необхідність удосконалення механізму регулювання процесу обміну інформацією, зокрема обґрунтування впровадження принципу партнерської взаємодії, що передбачає не тільки інформування населення, а й налагодження ефективного зворотного зв'язку, проведення відповідної роз'яснювальної роботи, встановлення громадського контролю за діяльністю органів державної влади та органів місцевого самоврядування.</p>
С. 93.	С. 34.
<p>Основними завданнями комунікації з громадськістю є забезпечення громадської підтримки дій уряду, що досягається за рахунок підвищення рівня суспільної довіри до державних установ; реалізації єдиної державної комунікативної політики шляхом створення системи впливу на громадську думку; формування та підтримки ефективного зворотного зв'язку з громадянами для моніторингу ситуації та оцінки результатів їх роботи; встанов-</p>	<p>Головними завданнями громадської комунікації є забезпечення підтримки суспільством дій влади, що досягається підвищенням рівня довіри громадян до державних інституцій; реалізація єдиної державної комунікативної політики шляхом створення системи впливу на громадську думку; формування та підтримка ефективного зворотного зв'язку із громадянами для моніторингу ситуації й оцінювання результатів своєї роботи;</p>

	лення співпраці з громадськими організаціями з метою забезпечення інформування громадськості про реалізовану політику, створення та підтримання позитивного іміджу влади.	налагодження співпраці із громадськими організаціями задля забезпечення інформування громадськості про здійснювану політику та створення її підтримки позитивного іміджу влади.
3	<p align="center">Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p align="center">Друк В. В. Сучасні наукові підходи щодо дослідження поняття “комунікація” в державному управлінні // Державне управління: удосконалення та розвиток, 2017, № 4. http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1062</p> <p align="center"><i>Сторінки наведені по файлу pdf.</i></p>
С. 97.		С. 2.
	<p>Варто зазначити, що поряд з категорією «комунікація», експерти часто порівнюють поняття «інформація», дослідники М. Мескон, М. Альберт, Ф. Хедаури вважають категорію «комунікація» обміном інформацією на основі якої керівництво отримує інформацію, необхідну для прийняття ефективних рішень і певних питань, пов'язаних з працівниками організації (компанії)¹⁶.</p> <p>Даний підхід є явним, оскільки «інформація і комунікація є поняттями взаємопов'язаними і взаємозалежними. Вони часто зливаються в одне визначення («інформаційно-комунікативний»), виявляючи особливості обміну інформацією в процесах комунікативної взаємодії індивідів, груп людей і громад, інститутів громадянського суспільства і держави»¹⁷.</p> <p>Покликання [16] у Жукової – те саме що і [4] у Друк: Інформаційне забезпечення управлінської діяльності в умовах інформатизації: організаційно-правові питання теорії і практики / [Р. А. Калюжний, В. О. Шамрай, М. Я. Швець та ін.]. – Київ: "Квіц", 2002.</p> <p>Покликання [17] у Жукової – те саме що і [5] у Друк: Інформаційна складова державної політики та управління : монографія / Соловйов С. Г., та ін.; заг. ред. Грицяк Н. В.; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Каф. інформ. політики та електрон. урядування. — Київ : К.І.С., 2015. (https://www.dut.edu.ua/uploads/1_52_75142033.pdf)</p> <p>Другий абзац в обох працях містить цитату в лапках, але вона відрізняється у Жукової і Друк. Яка цитата правильна?</p> <p>На с. 14 монографії Соловйова угорі читаємо: «Як було зазначено вище, інформація і комунікація є поняттями взаємопов'язаними і <u>взаємообумовленими</u>. Вони <u>нерідко</u> зливаються в одну <u>дефініцію</u> («інформаційно-комунікативна»), <u>що розкриває</u> особливості <u>інформаційного обміну</u> в процесах комунікативної взаємодії індивідів, <u>людських груп і спільнот</u>, інститутів громадянського суспільства і держави.» Це означає, що правильну цитату навела саме Друк (див. підкреслені слова), а Жукова перефразувала цю цитату так само, як і інші фрагменти статті Друк.</p> <p>Текст переписаний разом із готовими покликаннями, перефразований. Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Поряд з категорією “інформація” фахівці часто співставляють поняття “комунікація”, дослідники Мескон М., Альберт М., Хедаури Ф. розглядають категорію “комунікація” як обмін інформацією на основі якого керівництво отримує <u>відомості</u>, <u>необхідні</u> для прийняття ефективних рішень і доводить прийняті рішення до працівників організації (фірми) [4, с.19].</p> <p>Такий підхід є очевидним, оскільки “інформація і комунікація є поняттями взаємопов'язаними і <u>взаємообумовленими</u>. Вони <u>нерідко</u> зливаються в одну <u>дефініцію</u> («інформаційно-комунікативна»), <u>що розкриває</u> особливості <u>інформаційного обміну</u> в процесах комунікативної взаємодії індивідів, <u>людських груп і спільнот</u>, інститутів громадянського суспільства і держави”[5, с 14].</p>

<p>С. 60–62.</p> <p>Енциклопедичний словник з державного управління за ред. Ю. Ковбасюка, В. Трощинського, Ю. Сурміна, які надають великого значення проблемам комунікації, беручи до уваги визначення поняття «комунікація», «організаційна комунікація», «управлінська комунікація» та «комунікація в державному управлінні»²⁶, називають «комунікації як передачу і прийом інформації, наказів, емоцій, джерело життєвої сили будь-якої організації, оскільки однією з найважливіших цілей комунікації є управління і координація різних елементів організації»²⁷.</p> <p>Важко недооцінювати актуальність феномену комунікації у розвитку суспільства, оскільки спілкування проникає в усі сфери життя, спілкування вивчається різними науками, такими як: державне управління, економіка, право, соціологія, філософія, культурологія, політологія тощо.</p> <p>Вивчаючи комунікацію через призму взаємодії органів державної влади та громадськості на регіональному рівні, В. Мазур інтерпретує комунікацію як «основу державного управління і важливий фактор демократизації суспільного життя. Взагалі, комунікація може бути визначена як процес обміну інформацією, що об'єднується в єдиний орган державного управління, місцевого самоврядування та громадських груп; зміцнює необхідний зворотний зв'язок між адміністративним апаратом, управлінськими структурами, суспільством, окремими громадами та окремими особами»²⁸.</p> <p>Як «процес передачі, обміну політичною інформацією, який структурує політичну діяльність і надає їй нового значення, формує громадську думку і політичну соціалізацію громадян з урахуванням їхніх потреб та інтересів» тлумачиться поняття «комунікація політична»²⁹.</p> <p>В державному управлінні комунікації розглядають як «інформаційну взаємодію, орієнтовану безпосередньо на визначену організацію, на методи і засоби побудови внутрішніх взаємозв'язків, тобто як інформаційні потоки; на розуміння побудови відносин між людьми всередині організації і в непомітному перенесенні особистих відносин на організаційні, у поєднанні вражень, заснованих на почутті симпатії або антипатії, і вражень від ділових якостей», а «комунікація управлінська - сукупність інформаційних зв'язків, процес взаємодії суб'єктів управлінської діяльності по вертикалі, горизонталі з зовнішнім соціальним середовищем, шляхом безпосереднього спілкування та обміну інформацією з використанням відповідних засобів»³⁰.</p> <p>Є. Драчов, вивчаючи сутність та функції комунікації в системі державного управління, підкреслює, що «при здійсненні основних управлінських функцій - планування, організації, мотивації, координації, аналізу та контролю, - комунікація виступає як інтегруючий фактор: використовуючи потоки інформації, вона спрямовує повідомлення</p>	<p>С. 2–3.</p> <p>Енциклопедичний словник з державного управління за ред. Ю.В.Ковбасюка, В.П.Трощинського, Ю.П.Сурміна, приділяє значну увагу комунікативній проблематиці, розглядаючи дефініції «комунікації», «комунікації організаційні», «комунікація управлінська», «комунікація в державному управлінні» [3, с.330-331] та тлумачить «комунікації як передачу і прийом інформації, наказів, емоцій, джерело життєвої сили будь-якої організації, оскільки одна з найважливіших цілей комунікації полягає в тому, щоб здійснювати субординацію та координацію різноманітних елементів організації» [3, с.330]. <...></p> <p>Значення феномену комунікації на сучасному етапі розвитку суспільства важко недооцінити, адже комунікаційні зв'язки пронизують усі сфери життєдіяльності, комунікації досліджуються різними науками: державним управлінням, економікою, правом, соціологією, філософією, культурологією, політологією, тощо. Досліджуючи комунікації крізь призму взаємодії державних органів влади та громадськості на регіональному рівні В.Г.Мазур тлумачить комунікацію як «основу державного управління і важливий чинник демократизації суспільного життя. В загальному вигляді її можна визначити як процес обміну інформацією, що об'єднує в єдине ціле органи державного управління, органи місцевого самоврядування та групи громадськості; зміцнює необхідний зворотний зв'язок між адміністративним апаратом, управлінськими структурами, суспільством, окремими громадами й індивідами»[6].</p> <p>Як «процес передачі, обміну політичною інформацією, який структурує політичну діяльність і надає їй нового значення, формує громадську думку і політичну соціалізацію громадян з урахуванням їхніх потреб та інтересів» тлумачиться поняття «комунікація політична»[9, с.269].</p> <p>Комунікації в державному управлінні розглядають як «інформаційну взаємодію, орієнтовану безпосередньо на визначену організацію, на методи і засоби побудови внутрішніх взаємозв'язків, тобто як інформаційні потоки; на розуміння побудови відносин між людьми всередині організації і в непомітному перенесенні особистих відносин на організаційні, у поєднанні вражень, заснованих на почутті симпатії або антипатії, і вражень від ділових якостей» а «комунікація управлінська - сукупність інформаційних зв'язків, процес взаємодії між суб'єктами управлінської діяльності по вертикалі, горизонталі із зовнішнім суспільним середовищем, шляхом безпосереднього спілкування і обміну інформацією з використанням відповідних засобів [3, с.330-331].</p> <p>Досліджуючи сутність та функції комунікації в системі державного управління Є.В.Драчов наголошує, що «при здійсненні основних управлінських функцій - планування, організації, мотивації, координації, аналізу та контролю, - комунікація виступає як інтегруючий фактор: використовуючи потоки інформації, вона спрямовує пові-</p>
---	--

<p>від однієї ланки до іншої відповідно встановленим цілям. Фактично, система обробки інформації виступає об'єднуючою функцією для всіх підсистем, або підрозділів державного управління»³¹.</p> <p>Розділяючи поняття «державно-управлінська комунікація» (встановлення інформаційно-комунікаційних процесів у сфері державного управління) та «державно-урядова комунікація» (як її структурна складова, що забезпечує прямий зв'язок між урядом, бізнесом і громадськістю), Є. Романенко виділяє комунікативні рівні: внутрішній, що стосується структурної взаємодії органів державної влади та їх взаємодії з громадськістю, а також зовнішній, який стосується взаємодії держави та її інституційних структур у реалізації зовнішньої політики³².</p> <p>Підкреслюючи, що процес комунікації може проходити незалежно від тимчасових бар'єрів і технологічних особливостей розповсюдження інформації, О. Бухтатий, О. Радченко, Г. Головченко вважають, що «обмін інформацією між автором книги і читачем може здійснюватись через сторіччя. В цьому випадку книга є носієм (каналом) інформації, а здійснення соціальної комунікації між іншими членами суспільства забезпечує її поширення на невизначену аудиторію і її трансформацію у масову»³³.</p> <p>Текст переписаний підряд разом із готовими покликаннями, перефразований. Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>домлення від однієї ланки до іншої відповідно встановленим цілям. Фактично, система обробки інформації виступає об'єднуючою функцією для всіх підсистем або підрозділів державного управління» [2, с.163-164].</p> <p>Розмежовуючи поняття «державно-управлінська комунікація» (налагодження інформаційно-комунікативних процесів у сфері державного управління) та «державно-урядова комунікація» (як її структурна складова, яка забезпечує безпосереднє комунікування між урядом, бізнесом та громадськістю) Є.О.Романенком було виокремлено її комунікативні рівні: внутрішній, що стосується структурної взаємодії органів державної влади і їх взаємодії з громадськістю, та зовнішній, який стосується взаємодії держави та її інституційних структур у напрямі реалізації зовнішньої політики [8, с.12].</p> <p>Наголошуючи на тому, що процес комунікації може відбуватись незалежно від часових бар'єрів і технологічних особливостей поширення інформації, О. Бухтатий, О. Радченко, Г. Головченко вважають, що «обмін інформацією між автором книги і читачем може здійснюватись через сторіччя. В цьому випадку книга є носієм (каналом) інформації, а здійснення соціальної комунікації між іншими членами суспільства забезпечує її поширення на невизначену аудиторію і її трансформацію у масову» [1, с.45].</p>
<p>4</p> <p>Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p>Кіслов Денис Васильович. Розвиток системи державних маркетингових комунікацій в Україні. – Дис. ... доктора наук з державного управління (спец. 25.00.02 – механізми державного управління). – К.: 2017. (https://nrat.ukrintei.ua/searchdoc/0517U000310/)</p>
<p>С. 74.</p>	<p>С. 59.</p>
<p>Визначення «політичні комунікації» вперше виникло в період Першої світової війни, коли була необхідність в аналізі діяльності військово-пропагандистських служб того часу (1914-1918 рр.)⁵⁸.</p> <p>Покликання [58] у Жукової – те саме що і [90] у Кіслова: Ганжуров Ю. Політична комунікація. Лоза і корінь діалогової моделі // Віче. – 2004. – № 4 (145). – С. 8–10.</p> <p>Текст переписаний разом із готовим покликанням. Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Визначення «політичні комунікації» вперше виникло в період Першої світової війни, коли була необхідність в аналізі діяльності військово-пропагандистських служб того часу (1914–1918 рр.) [90].</p>
<p>С. 76.</p>	<p>С. 59.</p>
<p>Цей процес набув бурхливого розвитку з 50-х рр. ХХ ст., що збігається у часі зі світовим становленням загальної теорії комунікації. У 50-ті – 60-ті рр. ХХ ст. найбільший науковий інтерес був спрямований на засоби формалізації повідомлень, кодування, декодування, передавання інформації від адресата до адресата⁶².</p> <p>Покликання [62] у Жукової – те саме що і [503]</p>	<p>Цей процес набув бурхливого розвитку з 50-х рр. ХХ ст., що збігається у часі зі світовим становленням загальної теорії комунікації. У 50-ті – 60-ті рр. ХХ ст. найбільший науковий інтерес був спрямований на засоби формалізації повідомлень, кодування, декодування, передавання інформації від адресата до адресата. Ці дослідження розвивались у межах таких модних тоді наук, як кібернетика та інформатика [503, с. 8].</p>

<p>у Кіслова: Шарков Ф. И. Коммуникология : основы теории коммуникации. – 3-е изд. – М.: Издательско-торговая корпорация “Дашков и Ко”, 2012.</p> <p>Текст переписаний разом із готовим покликанням.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	
<p>С. 84–85.</p>	<p>С. 65–66.</p>
<p>У вітчизняних дослідженнях з державного управління комунікації та комунікаційні процеси розглядалися з початку XXI ст. як особливо важливі для органів державної влади та місцевого самоврядування. Підкреслювалася необхідність розбудови ефективних комунікацій для виконання основних функцій та формування цілей державного управління. При цьому, на той час, комунікаційні та сполучні процеси осмислювались як тотожні⁷³. Тобто, комунікаційні процеси трактувалися виключно як змістовий процес соціальної взаємодії⁷⁴.</p> <p>У спеціальному словнику з державного управління В.Малиновського 2005 р. ще відсутні статті про будь-які державні комунікації, а розглянуті тільки поняття інформаційного забезпечення та інформаційних послуг і служб систем управління⁷⁵.</p> <p>Рівень розробок проблем державних комунікацій як окремої течії наукових досліджень у першому десятиріччі XXI ст. був ще явно недостатнім. Це підтверджується оцінками окремих дослідників у сфері комунікативної діяльності⁷⁶.</p> <p>Наприклад, Н. Драгомирецька, досліджуючи теоретико-методологічні аспекти комунікативної діяльності у державному управлінні, відмічала, «що у вітчизняній науці державного управління вивчаються окремі аспекти комунікацій. Не приділяється достатньої уваги функції впливу комунікацій, не розглядається формуючий вплив на громадянське суспільство».</p> <p>Крім того, ця ж авторка підкреслювала, що чимало теоретичних питань із цієї проблематики «можна вважати дискусійними», хоч існує значний практичний досвід і наукові надбання в таких наукових галузях, як менеджмент, політологія, психологія, соціологія та соціальні технології⁷⁷.</p> <p>Покликання [73, 74, 75, 76] у Жукової – ті самі що і [127, 312, 174, 137] у Кіслова.</p> <p>Покликання [77] у Жукової – це: Драгомирецька Н. М. Сучасні тенденції комунікацій у державному управлінні // Публічне урядування. - 2015. - № 1. с.85-96, а [137] у Кіслова – це: Драгомирецька Н. М. Комунікативна діяльність в державному управлінні: теоретико-методологічний аспект : автореф. дис. ... доктора наук з держ. управління. – К., 2007.</p> <p>Текст переписаний <u>підряд</u> разом із готовими покликаннями.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>У вітчизняних дослідженнях з державного управління комунікації та комунікаційні процеси розглядалися з початку XXI ст. як особливо важливі для органів державної влади та місцевого самоврядування. Підкреслювалася необхідність розбудови ефективних комунікацій для виконання основних функцій та формування цілей державного управління. При цьому на той час комунікаційні та сполучні процеси осмислювались як тотожні [127, с. 317, 318]. Тобто, комунікаційні процеси трактувалися виключно як змістовий процес соціальної взаємодії [127, с. 329]. У спеціальному словнику з державного управління В.Малиновського 2005 р. ще відсутні статті про будь-які державні комунікації, а розглянуті тільки поняття інформаційного забезпечення та інформаційних послуг і служб систем управління [312, с. 77, 78].</p> <p>Рівень розробок проблем державних комунікацій як окремої течії наукових досліджень у першому десятиріччі XXI ст. був ще явно недостатнім. Це підтверджується оцінками окремих дослідників у сфері комунікативної діяльності [174]. Наприклад, Н. Драгомирецька, досліджуючи теоретико-методологічні аспекти комунікативної діяльності у державному управлінні, відмічала, «що у вітчизняній науці державного управління вивчаються окремі аспекти комунікацій. Не приділяється достатньої уваги функції впливу комунікацій, не розглядається формуючий вплив на громадянське суспільство». Крім того, ця ж авторка підкреслювала, що чимало теоретичних питань із цієї проблематики «можна вважати дискусійними», хоч існує значний практичний досвід і наукові надбання в таких наукових галузях, як менеджмент, політологія, психологія, соціологія та соціальні технології [137, с. 2, 4, 8].</p>
<p>С. 393.</p>	<p>С. 336.</p>

	<p style="text-align: center;">ВИСНОВКИ</p> <p>У дисертації наведено теоретичне узагальнення та нове вирішення актуальної теоретичної проблеми в галузі науки державного управління: запропоновано розв'язання важливої наукової проблеми стосовно теоретико-методологічного обґрунтування підходів та управлінських засобів щодо розвитку державно-громадської комунікації, що сприяє ефективній взаємодії і взаємовідносинам між владою і суспільством в умовах невизначеності, кризових і протестних явищ та множинності суспільних інтересів.</p>	<p style="text-align: center;">ВИСНОВКИ</p> <p>У дисертації наведено теоретичне узагальнення та нове вирішення актуальної теоретичної проблеми в галузі науки державного управління: запропоновано розв'язання важливої наукової проблеми стосовно теоретико-методологічного обґрунтування підходів та управлінських механізмів щодо розвитку системи державних маркетингових комунікацій, які сприяють ефективній взаємодії і взаємовідносинам між владою і суспільством в умовах невизначеності, кризових і протестних явищ та множинності суспільних інтересів.</p>
5	<p style="text-align: center;">Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p style="text-align: center;">Грицьак Н.В., Литвинова Л.В. Державне управління в умовах розвитку інформаційного суспільства: навч. посіб. – К.: К.І.С., 2015. http://web.archive.org/web/20211021181649/http://academy.gov.ua/NMKD/library_nadu/Navch_Posybni_ky/42b15310-a571-47cc-aeaa-cfd07b9fa6f0.pdf</p>
С. 88.		С. 14.
	<p>Виникнення таких умов призводить до виникнення нового типу державного управління, а саме державного управління в умовах розвитку інформаційного суспільства, метою якого є розробка механізмів та інструментів правового регулювання, що дозволяють системі соціально-політичних відносин ефективно адаптуватися до нових умов без уповільнення і якості свого демократичного розвитку.</p>	<p>Поява таких умов призводить до виникнення нового виду державного управління, а саме – державного управління в умовах розвитку інформаційного суспільства, ціль якого – виробити механізми й інструменти правового регулювання, що дозволяють системі соціально-політичних відносин суспільства ефективно пристосуватися до нових умов, не знижуючи при цьому темпу і якості свого демократичного розвитку.</p>
С. 222–223.		С. 39–40.
	<p>Особливий інтерес у контексті дослідження природи державно-громадської комунікації становить концепція канадського вченого Джона Томсона, в межах якої, ним розроблено складну систему зв'язків у сфері державно-громадської комунікації, складовими якої виступають²⁵²:</p> <p>1. Семантичний аспект (розкриває залежність процесів передачі інформації та виникнення комунікації між суб'єктами від вживаних знаково-мовних форм). Саме тому, органи державної влади у своєму арсеналі мають володіти такими інституційними структурами, які б запроваджували відповідні мовні форми, для подолання протиріч між спеціалізованими та неспеціалізованими споживачами урядової інформації. Саме тому державно-громадська комунікація має бути багатозначною, лінгвістично різнобічною і, при цьому, семантично цілісною.</p> <p>2. Технічний аспект (включає різні технічні засоби, що забезпечують реалізацію інформаційно-комунікативних процесів) є важливою складовою інформаційної діяльності органів державної влади, оскільки забезпечує функціонування спеціальних організаційних структур, кадрових центрів, які відповідають за технології збереження та передачі інформації, гарантуючи, тим самим, адекватність відповідних комунікативних повідомлень та їх просування у всій державно-управлінській вертикалі. Органи державної влади мають володіти необхідною кількістю каналів для поширення офіційної інформації у формі мовних (брифінгів, інтерв'ю керівників), паперових (урядові бюлетені,</p>	<p>Особливий інтерес у контексті дослідження структури державно-управлінської комунікації становить концепція канадського вченого Дж. Томсона. В межах якої ним розроблено складну структуру інформаційно-комунікативних процесів у сфері державно-управлінської діяльності, складовими якої виступають:</p> <p>1. Семантичний (розкриває залежність процесів передачі інформації та виникнення комунікації між суб'єктами від вживаних знаково-мовних форм). Саме тому органи державної влади у своєму арсеналі мають володіти такими інституційними структурами, які б запроваджували відповідні мовні форми, для подолання протиріч між спеціалізованими та неспеціалізованими споживачами урядової інформації. Саме тому державно-управлінська інформація має бути багатозначною, лінгвістично різнобічною і при цьому семантично цілісною.</p> <p>2. Технічний (включає різні технічні засоби, які забезпечують реалізацію інформаційно-комунікативних процесів) є важливою складовою інформаційної діяльності органів державної влади, оскільки забезпечує функціонування спеціальних організаційних структур, кадрових центрів, які відповідають за технології збереження та передачі інформації, гарантуючи тим самим адекватність відповідних комунікативних повідомлень та їх просування у всій державно-управлінській вертикалі. Органи державної влади мають володіти необхідною кількістю каналів для поширення офіційної інформації у формі мовних (брифінгів, ін-</p>

	<p>публікації у газетах та журналах), візуальних та електронних (канали державного телебачення, національні та регіональні системи зв'язку і т.д.), що забезпечують безперервну комунікацію зі своїми громадянами.</p> <p>3. Інфлуентальний (забезпечує ступінь впливу інформації на людську свідомість) аспект державно-громадської комунікації визначає джерела, передумови та фактори ефективності функціонуючих на інформаційному ринку ідей та уявлень про систему державного управління.</p> <p>Покликання [252] – це: Thompson J. B. Ideology and Modern Culture: Critical Social Theory in the Era of Mass Communication. - Stanford: Stanford University Press. 2010.</p> <p>Справжнє прізвище цього автора – Томпсон, але Жукова пише «Томсон», так само, як і в посібнику Наталі Грицяк і Лариси Литвинової, звідки й переписаний текст.</p> <p>Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>терв'ю керівників), паперових (урядові бюлетені, публікації у газетах та журналах), візуальних та електронних (канали державного телебачення, національні та регіональні системи зв'язку тощо), які забезпечують безперервну комунікацію зі своїми громадянами.</p> <p>3. Інфлуентальний (забезпечує ступінь впливу інформації на людську свідомість) рівень інформаційно-комунікативної діяльності держави визначає джерела, передумови та фактори ефективності функціонуючих на інформаційному ринку ідей та уявлень про систему державного управління.</p> <p>Примітка. Такий саме текст з «Томсоном» є також у статті: Романенко Є. О. Державно-управлінська комунікація як механізм реалізації державної політики // Державне управління: удосконалення та розвиток, 2013, № 2. (http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=540)</p>
6	<p>Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p>Кравченко О. М. Теоретичні підходи до визначення поняття «механізм державного управління» // Державне управління: удосконалення та розвиток № 3, 2009. (http://www.dy.nayka.com.ua/index.php?op=1&z=56)</p> <p><i>Сторінки наведені по файлу pdf.</i></p>
С. 106–107.		С. 4.
	<p>Отже, здійснивши аналіз визначення поняття державно-громадської комунікації та віддаючи перевагу структурно-функціональному підходу, у загальному плані, пропонується розуміти державно-громадську комунікацію як організацію практичного здійснення комунікаційного процесу між суб'єктом та об'єктом державного управління, що є реально існуючим компонентом безпосередньої реалізації управлінських цілей, що, «матеріалізуючись» в засобі управління, втілюються у системі цілеспрямованого впливу суб'єктів управління на об'єкти управління, а засіб управління включає наступні елементи: об'єкти управління; суб'єкти управління; взаємовплив між суб'єктами та об'єктами управління. Такий підхід, на нашу думку, відрізняється системною упорядкованістю «кожного з його складових і дає змогу розкрити статику в діяльності суб'єктів та об'єктів управління, що складають організаційно-структурну основу засобу державного управління і динаміку засобу управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління)»¹¹⁵.</p> <p>Покликання [115] – це: «Державне управління в Україні» (За заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К.: Юрінком Інтер, 1998). Це покликання правильне, цей фрагмент дійсно є в цьому навчальному посібнику, але він там є в тому вигляді, який наведений у статті Оксани Михайлівни Кравченко.</p> <p>Видаливши з цього фрагмента згадування Л. П. Юзькова, Жукова переробила текст наступним чином:</p>	<p>Віддаючи перевагу структурно-функціональному підходу, Л.П.Юзьков у загальному плані визначає механізм державного управління як організацію практичного здійснення державного управління (виконавчо-розпорядчої діяльності). Для Л.П.Юзькова управління є реально існуючою організацією безпосередньої реалізації управлінських цілей, які, «матеріалізуючись» в механізмі управління, втілюються у системі цілеспрямованого впливу суб'єктів управління на об'єкти управління, а механізм управління включає наступні елементи: об'єкти управління; суб'єкти управління; взаємовплив між суб'єктами та об'єктами управління. Такий підхід, на його думку, дає змогу розкрити статику, яку визначають суб'єкти та об'єкти управління, що складають організаційно-структурну основу механізму державного управління і динаміку механізму управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління) [11, с. 57,59, 61].</p> <p>Покликання [11] – це: Юзьков Л. П. Государственное управление в политической системе развитого социализма. – К.: Вища школа, 1983.</p> <p>Цей фрагмент статті аспірантки О. Кравченко списаний з навчального посібника «Державне управління в Україні» (За заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К.: Юрінком Інтер, 1998); покликання [11] вона просто переписала з цієї книжки, де воно має №7.</p>

<p>«Отже, здійснивши аналіз визначення поняття державно-громадської комунікації та віддаючи перевагу структурно-функціональному підходу, у загальному плані, пропонується розуміти...», через що в читача складається враження, що це саме ВОНА здійснила аналіз і щось пропонує! Більше того, вихідний текст зі словами «на його думку» перетворюється в Жукової на текст: «на нашу думку», тобто на думку Жукової!</p>	<p>(https://studfile.net/preview/7390466/page:7/).</p>
<p>С. 114.</p>	<p>С. 4.</p>
<p>(Висновки до Розділу 1) Здійснивши аналіз визначення поняття державно-громадської комунікації та віддаючи перевагу структурно-функціональному підходу, у загальному плані, пропонується розуміти державно-громадську комунікацію як організацію практичного здійснення комунікаційного процесу між суб'єктом та об'єктом державного управління, що є реально існуючим компонентом безпосередньої реалізації управлінських цілей, що, «матеріалізуючись» в засіб управління, втілюються у системі цілеспрямованого впливу суб'єктів управління на об'єкти управління. Такий підхід, на нашу думку, відрізняється системною упорядкованістю кожного з його складових і дає змогу розкрити статичну в діяльності суб'єктів та об'єктів управління, що складають організаційно-структурну основу засобу державного управління і динаміку засобу управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління) Виходячи із сучасних дослідницьких підходів, визначено структуру державно-громадської комунікації та ідентифіковано її функціональні компоненти (див. Рис. 1). Чужу працю І. Жукова видає за свій аналіз, за свої пропозиції і за свої думки. Плагіат. Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>Віддаючи перевагу структурно-функціональному підходу, Л.П.Юзьков у загальному плані визначає механізм державного управління як організацію практичного здійснення державного управління (виконавчо-розпорядчої діяльності). Для Л.П.Юзькова управління є реально існуючою організацією безпосередньої реалізації управлінських цілей, які, «матеріалізуючись» в механізмі управління, втілюються у системі цілеспрямованого впливу суб'єктів управління на об'єкти управління, а механізм управління включає наступні елементи: об'єкти управління; суб'єкти управління; взаємовплив між суб'єктами та об'єктами управління. Такий підхід, на його думку, дає змогу розкрити статичну, яку визначають суб'єкти та об'єкти управління, що складають організаційно-структурну основу механізму державного управління і динаміку механізму управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління) [11, с. 57,59, 61].</p>
<p>С. 241.</p>	<p>С. 4.</p>
<p>У даному дослідженні, під формами комунікативного впливу громадянського суспільства на державну політику пропонується розуміти способи визначення, оцінювання, накопичення, аналізу, підготовки, інтерпретації та передачі отриманої інформації, що використовуватиметься для подальших планування та оцінки комунікаційного процесу реалізації державного управління. Такий підхід, на нашу думку, відрізняється системною упорядкованістю кожного з його складових і дає змогу розкрити статичну в діяльності суб'єктів та об'єктів управління, що складають організаційно-структурну основу державного управління і динаміку засобу управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління).</p>	<p>Для Л.П.Юзькова управління є реально існуючою організацією безпосередньої реалізації управлінських цілей, які, «матеріалізуючись» в механізмі управління, втілюються у системі цілеспрямованого впливу суб'єктів управління на об'єкти управління, а механізм управління включає наступні елементи: об'єкти управління; суб'єкти управління; взаємовплив між суб'єктами та об'єктами управління. Такий підхід, на його думку, дає змогу розкрити статичну, яку визначають суб'єкти та об'єкти управління, що складають організаційно-структурну основу механізму державного управління і динаміку механізму управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління) [11, с. 57,59, 61].</p>
<p>С. 394.</p>	<p>С. 4.</p>
<p>2. Уточнено та розвинено понятійно-категоріальне визначення поняття державно-громадської комунікації, віддаючи перевагу структурно-функціональному підходу, в рамках якого, пропонується</p>	<p>Віддаючи перевагу структурно-функціональному підходу, Л.П.Юзьков у загальному плані</p>

<p>ся розуміти державно-громадську комунікацію як організацію практичного здійснення комунікаційного процесу між суб'єктом та об'єктом державного управління, що є реально існуючим компонентом безпосередньої реалізації управлінських цілей, що, «матеріалізуючись» в засоби управління, втілюються у системі цілеспрямованого впливу суб'єктів управління на об'єкти управління, а засіб управління включає наступні елементи: об'єкти управління; суб'єкти управління; взаємовплив між суб'єктами та об'єктами управління. Такий підхід відрізняється системною упорядкованістю «кожного з його складових і дає змогу розкрити статику в діяльності суб'єктів та об'єктів управління, що складають організаційно-структурну основу засобу державного управління і динаміку засобу управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління)».</p>	<p>визначає механізм державного управління як організацію практичного здійснення державного управління (виконавчо-розпорядчої діяльності). Для Л.П.Юзькова управління є реально існуючою організацією безпосередньої реалізації управлінських цілей, які, «матеріалізуючись» в механізмі управління, втілюються у системі цілеспрямованого впливу суб'єктів управління на об'єкти управління, а механізм управління включає наступні елементи: об'єкти управління; суб'єкти управління; взаємовплив між суб'єктами та об'єктами управління. Такий підхід, на його думку, дає змогу розкрити статику, яку визначають суб'єкти та об'єкти управління, що складають організаційно-структурну основу механізму державного управління і динаміку механізму управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління) [11, с. 57,59, 61].</p>
<p>С. 398.</p>	<p>С. 4.</p>
<p>8. <...> Сформульовано визначення терміна «форми комунікативного впливу громадського суспільства на державну політику» як способу визначення, оцінювання, накопичення, аналізу, підготовки, інтерпретації та передачі отриманої інформації, що використовуватиметься для подальших планування та оцінки комунікаційного процесу реалізації державного управління. Такий підхід, на нашу думку, відрізняється системною упорядкованістю кожного з його складових і дає змогу розкрити статику в діяльності суб'єктів та об'єктів управління, що складають організаційно-структурну основу державного управління і динаміку засобу управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління).</p>	<p>Для Л.П.Юзькова управління є реально існуючою організацією безпосередньої реалізації управлінських цілей, які, «матеріалізуючись» в механізмі управління, втілюються у системі цілеспрямованого впливу суб'єктів управління на об'єкти управління, а механізм управління включає наступні елементи: об'єкти управління; суб'єкти управління; взаємовплив між суб'єктами та об'єктами управління. Такий підхід, на його думку, дає змогу розкрити статику, яку визначають суб'єкти та об'єкти управління, що складають організаційно-структурну основу механізму державного управління і динаміку механізму управління (комплекс зв'язків та взаємодій суб'єктів та об'єктів управління) [11, с. 57,59, 61].</p>
<p>7</p> <p>Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p>Реферат на тему: «Концептуальні засади формування стратегії страхової компанії», автор невідомий; опублікований не пізніше 20.07.2013. (http://web.archive.org/web/20130720215801/http://ref.eratu.com.ua/oldreferats/18/96722)</p> <p><i>Сторінки наведені по файлу pdf.</i></p>
<p>С. 349.</p>	<p>С. 2.</p>
<p>По-друге, виділити основні напрями стратегії державно-громадської комунікації, тобто ті, що є найважливішими, з точки зору задоволеності громадян та забезпечення існування у довгостроковій перспективі.</p> <p>По-третє, необхідно визначити місію стратегії державно-громадської комунікації, встановити ієрархію її цілей. В місії на найвищому рівні знаходяться стратегічні цілі, їм підпорядковуються довгострокові, далі ідуть середньострокові та замикають цю послідовність короткострокові цілі. Питання розробки цілей та місії потребують глибокого розроблення, з урахуванням специфіки стратегії державно-громадської комунікації. Встановлені цілі мають відповідати загально відомим вимогам населення щодо доступності, відкритості та соціальної орієнтації.</p> <p>По-четверте, розробити систему показників</p>	<p>По-друге, виділити основні бізнес-процеси страхової компанії, тобто ті, які є найважливішими для неї з точки зору прибутковості та забезпечення виживання у довгостроковій перспективі.</p> <p>По-третє, необхідно визначити місію компанії, встановити ієрархію її цілей. Де на найвищому рівні знаходяться стратегічні цілі, їм підпорядковуються довгострокові, далі ідуть середньострокові та замикають цю послідовність короткострокові цілі. Питання розробки цілей та місії досить глибоко розроблені в літературі по менеджменту, тому ми не будемо докладно зупинятись на цій проблематиці. Зазначимо лише, що встановлені цілі мають відповідати загально відомим вимогам.</p> <p>В-четвертих, розробити систему показників оцінки роботи страхової компанії та досягнення нею встановлених цілей. Тут можуть бути використані рекомендації авторів збалансованої системи</p>

	оцінки стратегії державно-громадської комунікації та досягнення встановлених цілей. Тут можуть бути використані рекомендації американських авторів збалансованої системи показників Р. Каплана та Д. Нортон.	показників Р. Каплана та Д. Нортон.
	С. 350.	С. 2–3.
	Таким чином, формування стратегії державно-громадської комунікації можна представити як процес розробки комплексу дій по вирішенню проблем, що існують у кожному її напрямі та подальшому їх вдосконаленню. Окремі плани мають бути погоджені один з одним та мають бути зведені у єдиний майстер-план, що і називається державно-громадською стратегією. Подальші кроки у напрямку розвитку державно-громадської стратегії в реформуванні публічного управління в Україні можуть бути спрямовані на визначення основних джерел його переваг та розробку маркетингового інструментарію його формування.	Таким чином, формування стратегії страхової компанії можна представити як процес розробки комплексу дій по вирішенню проблем, що існують у кожному бізнес-процесі та подальшому його вдосконаленні. Окремі плани мають бути погоджені один з одним та мають бути зведені у єдиний майстер-план, якій і називається стратегією. Подальші кроки у напрямку розробки проблем стратегічного менеджменту страхових компаній можуть бути спрямовані на визначення основних джерел конкурентних переваг страхових компаній та розробку інструментарію формування стратегії страховика. Такій інструментарій може включати в себе розробку загальних принципів та моделей оптимізації ключових бізнес-процесів страхової компанії, які мають враховувати специфіку страхового бізнесу.
8	Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021	Ярова Л. В. Інформаційна відкритість як загальна вимога функціонування демократичних політичних систем // Людина, суспільство, політика: актуальні виклики сучасності: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 22-23 травня 2014 р.) / за заг. ред. В.М. Дрьоміна. – Одеса : Нац. ун-т «Одеська юридична академія», 2014. – С. 118-122. (http://dspace.onua.edu.ua/handle/11300/3790)
	С. 362.	С. 118–119.
	Інформаційна відкритість відноситься до загальних вимог демократичної політичної системи. У цьому сенсі вона включає в себе три основні рівні. Елементарний доступ до соціально-політичної інформації різного роду забезпечує базовий рівень відкритості системи. При цьому, істотне значення має «доступність» інформації для одержувача, легкість її сприйняття, оскільки, інакше, навряд чи вона має будь-який сенс. Саме тому інформаційна відкритість, зазвичай, визначається як можливість отримання відомостей про діяльність органів державної влади за допомогою гарантованого доступу до носіїв інформації, на яких фіксуються рішення, що зачіпають суспільно-значущі питання.	Інформаційна відкритість відноситься до загальних вимог демократичної політичної системи. У цьому сенсі вона включає три основні рівні : 1) Елементарний доступ до соціально-політичної інформації різного роду забезпечує базовий рівень відкритості системи. При цьому істотне значення має «зрозумілість» інформації для одержувача, легкість її сприйняття, оскільки інакше навряд чи вона має який-небудь сенс. Саме тому інформаційна відкритість зазвичай визначається як можливість отримання відомостей про діяльність органів державної влади за допомогою гарантованого доступу до носіїв інформації, на яких фіксуються рішення, що торкаються суспільно-значущих питань. Проте цим не вичерпується зміст зазначеного принципу.
9	Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021	Стратегічний план Міністерства фінансів України на 2005-2008 рр. (https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0028201-05#Text) <i>Сторінки наведені по файлу pdf.</i>
	С. 364.	С. 2.
	Основними складовими управління державними фінансами, у майбутньому мають стати: - процеси прийняття та реалізації рішень стосовно управління державними фінансами на всіх рівнях системи державних фінансів; - організаційно-функціональна структура фінансових органів усіх рівнів, процеси їх взаємодії між собою та з іншими органами державного	Основними складовими управління державними фінансами у 2005-2008 роках мають стати: - процеси прийняття та реалізації рішень стосовно управління державними фінансами на всіх рівнях системи державних фінансів; - організаційно-функціональна структура фінансових органів усіх рівнів, процеси їх взаємодії між собою та з іншими органами державного

<p>управління; - операційна діяльність фінансових органів на центральному та місцевому рівнях; - аналітично-інформаційне забезпечення діяльності Міністерства фінансів України та місцевих фінансових органів.</p> <p>У дисертації, написаній у 2021 р., Ірина Жукова пише про майбутнє, яке відбудеться у 2005-2008 роках? Плагіат. Покликання на джерело відсутнє.</p>	<p>управління; - операційна діяльність фінансових органів на центральному та місцевому рівнях; - аналітично-інформаційне забезпечення діяльності Міністерства фінансів України та місцевих фінансових органів.</p>
<p>10</p> <p>Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p>Контрольна робота «Аналіз основних методів та заходів запобігання проявам корупції в системі державного управління». – Луганськ, 2007. (автор невідомий) https://knowledge.allbest.ru/law/2c0b65635b2ac68a5c43a89421206d27_0.html</p>
<p>С. 37.</p>	<p>С. 10.</p>
<p>Формування державно-громадської комунікативної мережі в публічному управлінні сприятиме політичному структуруванню суспільства, зміцненню політичних партій, зростанню їхньої відповідальності перед суспільством за наслідки своєї діяльності. Разом із тим, процес реалізації державно-громадської комунікативної мережі в публічному управлінні не повинен стати ще одним напрямком корупційної діяльності. Тому, необхідно розробити й прийняти такі законодавчі акти, що б забезпечували прозорість фінансування впровадження державно-громадської комунікативної мережі в публічному управлінні, відкритість використання коштів під час впровадження засобів інформаційно- комунікативних технологій.</p>	<p>У політичній сфері запобігання корупційних діянь сприятиме політичне структурування суспільства, зміцнення політичних партій, формування уряду на базі однієї партії чи блоку партій, зростання їхньої відповідальності перед суспільством за наслідки діяльності уряду. Разом із тим процес формування політичних партій не повинен стати ще одним напрямком корупційної діяльності. Тому необхідно розробити й прийняти такі законодавчі акти, які забезпечували б прозорість фінансування політичних партій, відкритість використання коштів під час виборчих кампаній.</p>
<p>С. 369.</p>	<p>С. 10.</p>
<p>Формування державно-громадської комунікативної мережі в публічному управлінні сприятиме політичному структуруванню суспільства, зміцненню політичних партій, зростанню їхньої відповідальності перед суспільством за наслідки своєї діяльності. Разом із тим, процес реалізації державно- громадської комунікативної мережі в публічному управлінні не повинен стати ще одним напрямком корупційної діяльності. Тому, необхідно розробити й прийняти такі законодавчі акти, що б забезпечували прозорість фінансування впровадження державно-громадської комунікативної мережі в публічному управлінні, відкритість використання коштів під час впровадження засобів інформаційно-комунікативних технологій.</p>	<p>У політичній сфері запобігання корупційних діянь сприятиме політичне структурування суспільства, зміцнення політичних партій, формування уряду на базі однієї партії чи блоку партій, зростання їхньої відповідальності перед суспільством за наслідки діяльності уряду. Разом із тим процес формування політичних партій не повинен стати ще одним напрямком корупційної діяльності. Тому необхідно розробити й прийняти такі законодавчі акти, які забезпечували б прозорість фінансування політичних партій, відкритість використання коштів під час виборчих кампаній.</p>
<p>С. 370.</p>	<p>С. 10–11.</p>
<p>З одного боку, високий рівень інформатизації діяльності посадових осіб, у тому числі, й державних службовців найвищих рангів, відкриває неабиякі можливості для підвищення ефективності їх праці⁴²¹. Однак, з іншого боку, ця ідея є, в певній мірі, суперечливою, адже відсутність у нашому суспільстві справжніх традицій демократії та парламентаризму, вкоріненість на рівні буденної</p>	<p>Корупція пронизала всі гілки й поверхи влади без винятку. Своє службове становище використовують для наживи як найменші чиновники в системі виконавчої влади, так і найвищі посадові особи в уряді. Високий рівень корумпованості посадових осіб, у тому числі й державних службовців найвищих рангів, робить привабливою ідею позбавлення всіх, у тому числі й народних депутатів, імунітету. Ця ідея є дуже суперечливою, адже відсутність у нашому суспільстві традицій демократії та парламентаризму, вкоріненість на рівні буденної свідомості авторитарних</p>

<p>свідомості авторитарних установок та стереотипів, неналежна підготовка фахівців, спроможних працювати в умовах конкурентоспроможного інформаційного державного управління загрожують формуванню по-справжньому гуманістичних вимірів інформатизації. Для України це дуже складне питання, оскільки в попередні десятиліття, за умов державно-регульованого планового державного управління, керівники держави звикли до свого монопольного становища і тепер не занадто вже й сприяють посиленню ефективності роботи зі зверненнями громадян та їх дорученнями до вирішення державних справ.</p> <p>Покликання [421] – це: Пожуєв В. І. Інформатизація як глобальна світова тенденція сучасного інформаційного суспільства // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. - 2008. - Вип. 32. С. 4-19. (http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z2IID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&S21P03=FILE=&S21STR=znpvgvzdia_2008_32_3)</p> <p>У статті Пожуєва немає нічого про те, що «високий рівень інформатизації діяльності посадових осіб, у тому числі, й державних службовців найвищих рангів, відкриває неабиякі можливості для підвищення ефективності їх праці», в ній не згадуються посадові особи, державні службовці, ранги, немає також нічого про традиції демократії і парламентаризм.</p> <p>Це покликання фальшиве. Покликання на справжнє джерело відсутнє.</p>	<p>установок та стереотипів загрожують (у разі скасування імунітету) тиском на суддів, слідчих, депутатів із боку представників вищих ешелонів державної влади, особливо виконавчої. <...></p> <p>Корупція розквітає там, де є монополія. Тому в економічній сфері необхідно сприяти конкуренції і позбавлятися монополії. Для України це дуже складне питання, оскільки в попередні десятиліття за умов державно-регульованої планової економіки керівники підприємств звикли до свого монопольного становища і тепер всіяко гальмують перехід до конкурентної економіки.</p>
<p>11</p> <p>Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p>Барсегян А. А. Маркетинговые исследования эффективности рекламной деятельности предприятия. – Выпускная квалификационная (дипломная) работа, Кубанский государственный университет, Краснодар, 2015.</p>
<p>С. 375.</p>	<p>С. 14.</p>
<p>У процесі управління комунікативним середовищем органів публічної влади із громадянами досить часто використовують такі основні типи маркетингових досліджень:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Зонувальні; - Дескриптивні; - Казуальні. <p>Зонувальні дослідження проводяться з метою уточнення проблеми, для поглибленого вивчення державно-громадської комунікації, поширення ідеї, або суті, події, а, також, для визначення напрямків майбутніх досліджень (тести, фокус-групи).</p> <p>Дескриптивні дослідження використовуються з метою визначення частоти, настання тієї, чи іншої, події у комунікативному середовищі взаємодії органів публічної влади із громадянами між 2 - ма змінними (аналіз вторинних даних, спостереження, експеримент, інтерв'ю).</p> <p>Казуальні дослідження пов'язані зі встановленням причинно-наслідкових зв'язків державно-громадської комунікації. Існує гіпотеза, що її необхідно підтвердити, або пояснити.</p>	<p>Маркетинговые исследования можно классифицировать в зависимости от используемых методов или от характера исследовательской проблемы. Наиболее распространенные методы исследования - опрос, эксперимент и наблюдение. От характера проблемы зависит, будет ли исследование зондирующим (поисковые), дескриптивным (описательные) или казуальным.</p> <p>Зондирующие исследования проводятся для уточнения проблемы, для углубленного изучения рыночной ситуации, для поиска идей или сути события и для определения направлений будущих исследований. <...></p> <p>Дескриптивные исследования отвечают на вопросы «кто?», «что?», «когда?», «где?», «как?». Задача такого исследования - определить частоту наступления того или иного события или связь между двумя переменными. <...> Методы: анализ вторичных данных, наблюдение и коммуникационные методы.</p> <p><...></p> <p>Казуальные исследования - наиболее претенциозная форма исследования, она связана с уста-</p>

	<p>Плагіат з дипломної роботи студентки з Краснодара цікавий тим, що С. Жукова неправильно переклала наукові терміни: Замість «зондувальний» (переклад слова «зондирующий»), від слова «зонд», вона написала «зонувальний» (російською «зонировующий»), що означає поділений на зони, а замість «каузальний» (від англ. causal – причинний) С. Жукова написала «казуальний», що англійською означає «випадковий». Також вона поставила зайву кома у фразі «або суті, події» (в оригіналі – «или сути события»).</p> <p>Усе це свідчить про відсутність володіння дисертанткою науковою термінологією і розуміння матеріалу.</p> <p>Покликання на джерело відсутнє.</p>	<p>новлением причинно-следственных связей. Обычно характер этой связи известен заранее и его необходимо подтвердить или объяснить.</p>
12	<p>Жукова Ірина Віталіївна «Державно-громадська комунікація: становлення та розвиток в Україні» Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління, 2021</p>	<p>Мазур В. Г. Комунікації як механізм взаємодії державних органів влади та громадськості на регіональному рівні // Державне управління: удосконалення та розвиток. – 2011, № 8. (http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=313)</p>
	С. 128–129.	С. 1.
	<p>Специфіка вищезазначених засобів соціально-громадського розвитку полягає в тому, що:</p> <ul style="list-style-type: none"> – комунікації в органах державної влади у більшості випадків носять обов’язковий характер і процеси їх реалізації визначаються впливом внутрішніх, зовнішніх факторів; – комунікативні процеси на місцях споживання публічних послуг виступають складовими елементами процедури використання цих послуг (управлінських/адміністративних, громадських, соціальних та ін.); – через налагодження комунікативних процесів органи державної влади здійснюють оперативний контроль за дієвістю свого впливу на вирішення суспільних проблем; – органи державної влади мають задовольняти не лише власні інформаційно-комунікативні потреби, зумовлені завданнями та необхідністю прийняття ефективних управлінських рішень, а й потреби фізичних, юридичних осіб та центральних органів державної виконавчої влади. <p>Доказом плагіату є перероблення І. Жуковою початку останнього абзацу зі статті Мазур – фрази «МОВ <місцеві органи влади> мають задовольняти...» на фразу «органи державної влади мають задовольняти...»; вийшла дурниця: «органи державної влади мають задовольняти не лише власні ... потреби..., а й потреби...центральних органів державної виконавчої влади». Це все одно як написати «Кабмін має задовольняти не лише власні потреби, а й потреби Кабміну». Плагіат. Покликання на джерело відсутнє.</p>	<p>На нашу думку, специфіка комунікативної діяльності МОВ полягає у наступному:</p> <ul style="list-style-type: none"> – комунікації МОВ у більшості випадків носять обов’язковий характер і процеси їх здійснення визначаються впливом внутрішніх, зовнішніх факторів та нормативними актами чи розпорядженнями вищих організацій; – комунікативні процеси на місцях споживання публічних послуг виступають складовими елементами процедури використання цих послуг (управлінських/адміністративних, громадських, соціальних та ін.); – через налагодження комунікативних процесів МОВ здійснюють оперативний контроль за дієвістю свого впливу на вирішення суспільних проблем; – МОВ мають задовольняти не лише власні інформаційно-комунікативні потреби, зумовлені завданнями та необхідністю прийняття ефективних управлінських рішень, а й потреби фізичних, юридичних осіб та центральних органів державної виконавчої влади. <p>Примітка. МОВ – місцеві органи влади.</p>